

Ο ΜΙΚΡΟΣ

4

ZORRO

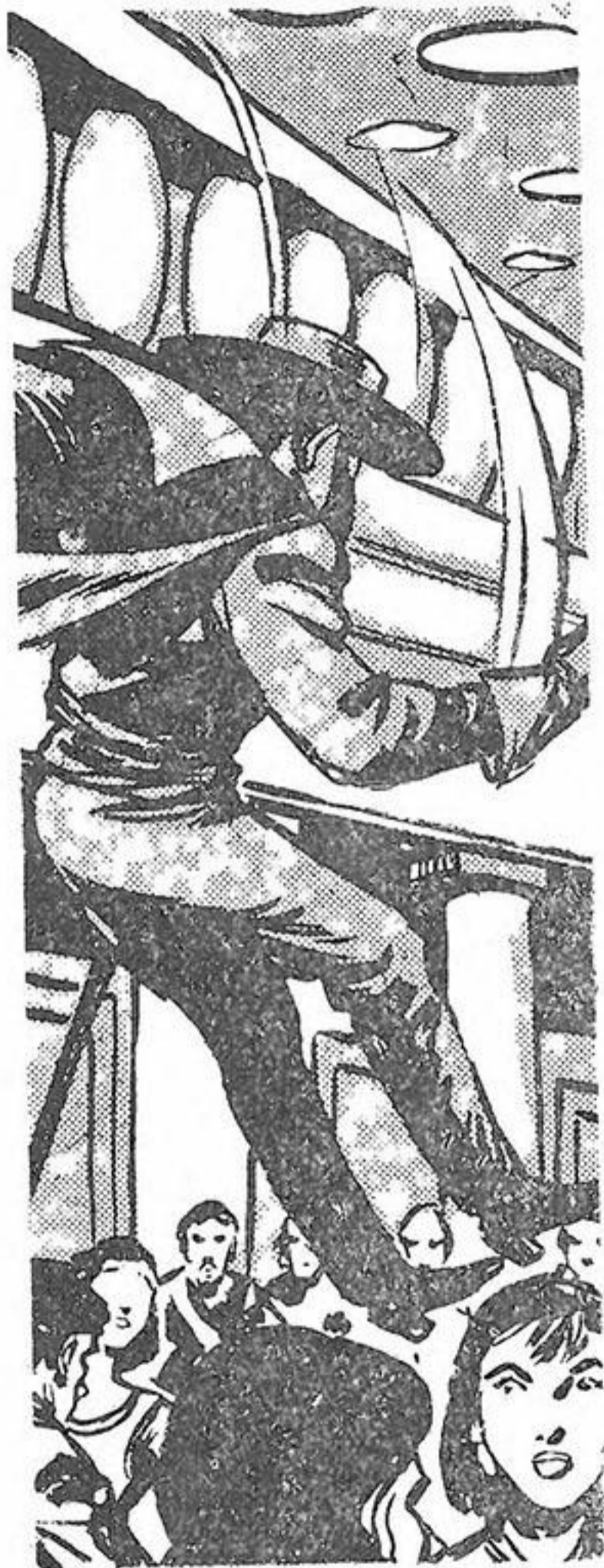
ΣΚΛΑΒΟΙ ΤΟΥ ΕΡΕΒΟΥΣ

2
ΑΡΧ.

ΣΚΛΑΒΟΙ ΤΟΥ ΕΡΕΒΟΥΣ

«Έλ Μάστερ»

Η ΝΥΧΤΑ είναι μαύρη σαν την πίσσα. Στον ουρανό δεν υπάρχει ούτε ένα άστρο. Βαρείά σύννεφα τής βροχής κρέμονται χαμηλά, σκεπάζοντας τις πλαγιές τών σκοτεινών λόφων και τὸ πουέμπλο τής Ρέινα ντέ Λος "Αντζελες. Κάτι μακρινές λάμπεις και υπόκωφα μουγγρητά δείχνουν πώς ή βροχή μαίνεται: άλλου. Οί δρόμοι στο πουέμπλο έχουν έρημώσει.

Ένας καβαλλάρης ώστόσο περνά με άργό θηματισμό τήν κεντρική πλατεία του χωριού και σέ λίγο βγαίνει στον έρημο κάμπο. Κατευθύνεται στους βραχώδεις λόφους, που τριγυρίζουν τή Ρέινα ντέ Λος "Αντζελες. Μά όσες φορές κι' αν στρέφη τὸ κεφάλι του πρὸς τὰ πίσω, δέν καταφέρνει νά διακρίνη τούς δυὸ ανθρώπους που τὸν παρακαλουθοῦν, καβάλλα κι' εκείνοι στ' άλογά τους.

Έτσι προχωρεί πάντοτε άνυποψίαστος. Χώνεται ανάμεσα στα πυκνά βράχια. Έχει πάρει τὸν δρόμο που παίρνουν οί ταχυδρομικές άμαξες, όταν ταξιδεύουν για τις χώρες του Νότου. Δέν συνεχίζει γ'ά πούλὸ σ' αὐτὸν τὸν δρόμο. Ξαφνικά στρίβει και βγαίνει σ' ένα πλάτωμα. Εκεί στέκεται. Δέν κατεβαίνει από τὸ

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

ἄλογό του. Φαίνεται πῶς κάτι περιμένει.

Οἱ δυὸ ἄνθρωποι πού τὸν παρακολουθοῦν ἔχουν σταματήσει τ' ἄλυστά τους. Ἔχουν ἰχθυή πίσω ἀπὸ ἕναν μεγάλο ἰβράχο καὶ περιμένουν κι' ἐκεῖνοι ἀθέατοι.

Καὶ τότε ἀπὸ τὴν ἀντικρινὴ πλευρὰ ἀκούγεται θηριατισμὸς ἀλόγου. Ἕνας ἄλλος καβαλλάρης πλησιάζει τὸν πρῶτο.

Τὸ πρόσωπο τοῦ καινούργιοφερμένου εἶναι σκεπασμένο μὲ μιὰ μαύρη μάσκα. Σταματάει ἀντίκρου στὸν ἄλλον. Τὰ χέρια του βρίσκονται στὴ μέση του, κοντὰ στὶς θήκες τῶν πιστολιῶν του. Ρωτάει μὲ παράξενη φωνή, σὰν νὰ ἀπαιγγέλλῃ ποίημα:

— Τί σὲ φέρνει, ξέμε, στὸν Λευκὸ Λόφο;

— Ἡ ἐπιθυμία νὰ δῶ τὸ πρόσωπο τοῦ Ἐλευθερωτοῦ μας!, ἀποκρίνεται ἐκεῖνος μὲ ἴδια ἐπίσημη φωνή.

— Ὁ «Ἐλ Μάστερ» σὲ γνωρίζει;

— Ὁ «Ἐλ Μάστερ» γνωρίζει τὸ κάθε τι στὸ Μεξικό!

— Πρὸς καλὰ!, λέει τότε ὁ ἄλλος, μὲ φωνὴ ἀλλοιωτικὴ πού δείχνει πῶς ἡ ἀπαγγελία ἔχει πάρει τέλος. Βάλε τώρα τὴ μάσκα σου, Πέντρο Ἀστάρθ. Κανεῖς δὲν παρουσιάζεται μὲ ἀκάλυπτο πρόσωπο στὴ συγκέντρωσι. Αὐτὸ γίνεταί γιὰ δική σας ἀσφάλεια. Γιὰ νὰ μὴν ἀρχίσουν οἱ προδοσίαι καὶ οἱ ἀλληλοεκβιασμοί.

Αὐτὸς πού ὀνομάστηκε Ἀστάρθ, ὑπακούει χωρὶς δεύ-

τερη κουβέντα. Βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του μιὰ μαύρη μάσκα καὶ τὴ φοράει. Μετὰ, ἐμπρὸς ὁ ἄλλος καὶ πίσω αὐτός, ξεκινοῦν. Περνοῦν τὸ πλάτωμα καὶ χώνονται πάλι ἀνάμεσα στὰ ἰβράχια. Περνοῦν ἐμπρὸς ἀπὸ τὸ ἀνογίμα μιὰς σπηλιάς.

Πίσω τους ἔρχονται πάντα δυὸ ὀλόμαυρες σκιές. Σταματοῦν στὸ στόμα ἐκείνης τῆς σπηλιάς. Ἡ μιὰ λέει ψθυριστὰ στὴν ἄλλη:

— Ἐσύ, Γαλέρα, θὰ περιμένης ἐδῶ.

Καὶ ἡ δεύτερη ἀποκρίνεται:

— Σί, σενὸρ Ζορρό! Θὰ περιμένω ἐδῶ! Κατάλαβα!

— Μπράβο, Γαλέρα! Δὲν θὰ τὸ κουνήσεις, ὥσπου νὰ ἐπιστρέψω, ὅσο κι' ἂν ἀργήσω. Κατάλαβες;

— Σί, σενὸρ Ζορρό! Νὰ κατέβω ἀπὸ τὸ ἄλογο τουλάχιστον; Δὲν μὲ μοιάζει γιὰ μένα, ἀλλὰ γιὰ τὸ κακόμοιρο τὸ ἰζωντανό! Ἀναστενιάζει ὅσο ἰβρίσκομαι στὴ ράχι του!

— Νὰ κατέβης, Γαλέρα. Καὶ νὰ κρύψῃς τὸ ἄλογο καὶ νὰ κρυφτῆς κι' ἐσύ καλά. Καὶ νὰ μὴ φανερωθῆς καὶ νὰ μὴν κόινῃς τίποτα, ὅποιον καὶ ὅ,τι καὶ νὰ δῆς! Κατάλαβες;

— Ὁχι σενόρ!

Ὁ Μαῦρος Καβαλλάρης κυττάζει μ' ἀνησυχία τοὺς ἄλλους δυὸ ἵππεις πού ἔχουν ξεμακρύνει καὶ σχεδὸν ἔχουν χαθῆ μὲς στὴ νύχτα καὶ λέει βιαστικά:

— Κρύψου καὶ κρύψε καὶ τὸ ἄλογο, Γαλέρα! Καὶ ὁ κόσμος νὰ χαλάσῃ, δὲν θὰ σα-

λέψης και δεν θα βγάλεις άχνα, αν δεν έρθω εγώ! Κατάλαβες;

— Σί σενόρ Ζορρό!, φωνάζει μ' ένθουσιασμό ο γίγαντάς, τόσο δυνατά, που είναι θαύμα πώς δεν τους άκούν οι άλλοι δύο, όσο κι' αν έχουν ξεμακρύνει.

Και γι'α να άποδείξει ότι έχει καταλάβει, ο Γαλέρας πήδάει από το άλογό του κι' ο σενόρ Ζορρό ο θρυλικός ύπερασπιστής τών άδυνάτων, σπηρουνιάζει τo δικό του, γι'α να κερδίσει τήν άπόστασι που έχει χάσει.

Ζορρό είσαι χαμένος

ΟΙ ΔΥΟ καθαλλάρηδες φτάνουν έξω από μία ξύλινη παράγκα, που ή πίσω πλευρά της στηρίζεται στον πέτρινο τοίχο του βουνού.

Ξεπεζεύουν. Σε λίγο έχουν χαθή στο έσωτερικό της.

Το πρώτο δωμάτιο εκείνης τής παράγκας είναι σκοτεινό. Μόνο μια φωτεινή χαρμάδια έρχεται από τή μισάνοιχτη πόρτα του βάθους. Στο δεύτερο δωμάτιο καίει μια μικρή λάμπα. Ούτε και σ' αυτό όμως υπάρχει ψυχή ζώσα.

Είναι ένα πολύ παράξενο δωμάτιο:

Δεν υπάρχει τίποτ' άλλο σ' αυτό, εκτός από ένα τραπέζι, πάνω στο οποίο καίει ή λάμπα, ένα ντουλάπι που άκουμπάει στον βράχιο τοίχο του βουνού και μια σειρά

καρφιά όπου είναι κρεμασμένοι μερικοί γκρίζοχρώμοι χιτώνες.

Ο ένας από τους δύο μασκοφόρους παίρνει έναν τέτοιο χιτώνα και τον φοράει. Λέει και στον άλλον να κάνει το ίδιο.

Όταν μετά από λίγη ώρα, στο ίδιο δωμάτιο μπαίνει και ο μασκοφόρος Έκδικητής, το έσωτερικό τής παράγκας είναι έντελώς άδειο. Οι δυο εκείνοι άνθρωποι έχουν εξαφανισθή, σαν να έχη άνοιξει ή γή και τους κατάπιε.

Ο Ζορρό κυττάζει δεξιά κι' άριστερά. Όταν βεβαιώνεται πώς δεν υπάρχει κανένας κρυψώνας, που μπορεί να έχουν χωθή, τότε κατευθύνεται σ' εκείνο το ντουλάπι, που άκουμπάει στον πέτρινο τοίχο του βουνού. Το άρπάζει και το μετατοπίζει από τή θέση του. Εκείνο που φαντάστηκε είναι άλήθεια. Πίσω από το ντουλάπι, υπάρχει ένα σκοτεινό άνοιγμα στο βράχο. Είναι ή άρχή μιας σπηλιάς.

Αδίστακτα ή προστάτης τών άδυνάτων και τών κατατρεγμένων, χώνεται μέσα. Προχωρεί στα μύχια τών ποδιών του, για να μην κάνει θόρυβο. Στην άρχή όλα είναι όλοσκότεινα. Βρίσκεται σ' έναν πραγματικό λαβύρινθο, άνοιγμένον μέσα στον βράχο. Ένα σωρό φορές τρίβει σε στενούς διαδρόμους. Ξαφνικά στο βάθος διακρίνει φώς. Άκούει και όμιλίες, που όσο προχωρεί δυναμώνουν. Άκόμα όμως δεν μπορεί να

ξεχωρίση τὰ λόγια. Στὸ τέλος βρίσκεται μπροστὰ σ' ἓνα τετράγωνο παραθυράκι, σκαλισμένο ἐπάνω στὸ βράχο. Πίσω ἀπὸ κείνο τὸ παράθυρο ἔρχεται φῶς.

Ὁ Ζορρό σκύβει καὶ κυττάζει μέσα. Μιὰ ὀλόκληρη σάλα ἀνοίγεται ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τοῦ παραθύρου. Μιὰ σάλα ποὺ εἶναι γεμάτη κόσμος!

* * *

Ὅλοι ὅσοι βρίσκονται σ' αὐτὴ τὴν ὑποχθόνια σάλα, τὴ σκαμμένη στὸν βράχο, φοροῦν ὁμοίομορφους χιτῶνες, σὰν κι' αὐτοὺς ποὺ φόρεσαν οἱ δυὸ μασκοφόροι, ποὺ παρακολούθησε ὁ Ζορρό. Καὶ ὅλων τὰ πρόσωπα εἶναι σκεπασμένα μὲ μαύρες μάσκες.

Ξαφνικὰ ὁ θόρυβος ἀπὸ τὶς ὀμιλίες σταματᾷ. Ἐνας ψίθυρος τὸν διαδέχεται γιὰ μερικά δευτερόλεπτα, ποὺ ἀμέσως ὕστερα σταματᾷ κι' ἐκείνος καὶ γίνεται ἀπόλυτη σιωπὴ.

Ἀπὸ τὴ μιὰ ἄκρη τῆς αἰθουσας, πίσω ἀπὸ ἓνα παραβάν ἐμφανίζεται ἓνας ἄνθρωπος. Εἶναι τελείως διαφορετικὸς ἀπ' ὅλους τοὺς ἄλλους. Τὸ κορμί του εἶναι ἐπίσης σκεπασμένο ἀπὸ ἓναν ὀλόσωμο χιτῶνα. Ὁ δικός του χιτῶνας, ὅμως, εἶναι ὀλόμαυρος καὶ ὄχι γκρίζος. Καὶ εἶναι κεντημένος μὲ ἀσημένια κλωστή, στὰ μανίκια, στὸν λαιμὸ καὶ σὲ ὅλο τὸ κάτω του μέρος, καθὼς καὶ στὸ στήθος. Τὸ κεφάλι ἐπίσης, τοῦ

Τὸ μαχαίρι πάει καὶ καρφώνεται στὸ ξύλο ἑνὸς πάγκου

Τραβάει τὴ μάσκα ποὺ σκεπάζει τὸ πρόσωπο τοῦ Ζορρό!

ἀνθρώπου αὐτοῦ, μὲ τὴν ἐπιβλητικὴ καὶ μεγαλόπρεπη ἐμφάνισι, εἶναι σκεπασμένο ὀλόκληρο μὲ μιὰ ἀσημένια μάσκα. Ἡ μάσκα αὐτὴ ἔχει ἓνα ξέχωρο, τρομερὸ μεγαλεῖο, γιατί εἶναι ἐμπνευσιμένη ἀπὸ τὸ πρόσωπο κάποιου πολεμικοῦ θεοῦ τῶν παλαιῶν Ἰνδιάνων Ἴνκας. Εἶναι πελώρια καὶ κάνει τὸ κεφάλι τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ τὴν φοράει, νὰ φαίνεται διπλὸ ἀπὸ ὅλων τῶν ἄλλων.

Μόλις μπαίνει στὴν αἴθουσα τὸ ὄν αὐτό, κάθε συζητήσι σταματᾷ ἀμέσως. Ὅλοι οἱ μασκοφόροι — θᾶναι τουλάχιστον διακόσιοι! — ποὺ γεμίζουν τὴν ὑπόγεια σάλα, πετιοῦνται ὄρθιοι, μὲ σεβα-

σμὸ καὶ φόβο. Καὶ ὅλοι λένε μ' ἓνα στόμα τ' ὄνομά του:

— Βίβα Ἐλ Μάστερ!

Τοὺς χαιρετᾷ σηκώνοντας τὸ χέρι. Κάθεται σὲ μιὰ πέτρινη πολυθρόνα, σὰν θρόνο, ποὺ βρίσκεται ἐπάνω σ' ἓνα βᾶθρο. Ὑστερα τοὺς κάνει νόημα νὰ καθήσουν κι' ἐκεῖνοι. Τοὺς κυττάζει γιὰ λίγο σιωπηλὸς κι' ὕστερα, ξαφνικά, λέει:

— Σήμερα σᾶς ἐκάλεσα νὰ μιλήσουμε γιὰ τὰ σχέδιά μας. Ἡ μεγάλη στιγμὴ τῆς νίκης εἶναι κοντά! Ἡ στιγμὴ ποὺ τὸ Μεξικὸ θὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὴν τυραννία.

Ἡ φωνὴ του εἶναι ἀπόκοσμη καὶ παράξενη. Εἶναι βέβαιο πὼς μέσα ἀπὸ τὴν ἀ-

σημένια μιάσκα κρύβεται κάποιος μηχανισμός μπροστά στο στόμα του, επίτηδες γιὰ νὰ κάνη τὴ φωνή του ἀγνώριστη.

— Σήμερα ἔχουμε κοντά μας καινούργιους φίλους, συνεχίζει. Οἱ τάξεις μας πυκνώνονται συνεχῶς, ὅλο μὲ ἀνθρώπους ποὺ ξέρουν νὰ χειρίζονται τὰ ὅπλα!... Ὁ στρατός μας θὰ εἶναι ἀκατανίκητος! Μόνο μ' ἓνα τρόπο θὰ μπορέσουν νὰ μᾶς νικήσουν, ἂν δὲν προσέξουμε: Μὲ τὴν προδοσία!

Σωπαίμει. Ἐνας ψίθυρος γεμάτος ἀπειλὴ διατρέχει τὴ μεγάλη σάλα.

Ὁ Ἐλ Μάστερ κυττάζει ὀλόγυρα καὶ ξαναλέει:

— Θὰ ἀναβάλω λοιπὸν τὴν ἀνάπτυξη τῶν σχεδίων μου καὶ θὰ σᾶς μιλήσω γιὰ τὴν προδοσία!... Εἴσαστε ὅλοι ἐκτὸς Νόμου — τὸ ξέρετε! Ὁλων σας τὰ ἐγκλήματα εἶναι τέτοια, ποὺ ἢ πιὸ ἐπικίης ποινὴ, γιὰ τὸ μικρότερο ἐγκλημα ποὺ ἔχετε κάνει, θὰ εἶναι πέντε χρόνια στὶς ἀλυσίδες! Δηλαδή σχεδὸν θάνατος, γιὰτὶ ἐλάχιστοι ζοῦν στὸ κάτεργο, περισσότερο ἀπὸ τρία χρόνια!...

Ἐνας ψίθυρος τρόμου διατρέχει πάλι τοὺς μασκοφόρους. Ὁ Ἐλ Μάστερ ὅμως δὲν φαίνεται νὰ συγκινητὰ καθόλου. Συνεχίζει:

— Ὁ μόνος ποὺ μπορεῖ νὰ εἰσὴν ἰαμνηστία στὰ ἐγκλήματά σας, εἶμ' ἐγώ! Σᾶς ἔχω ὑποσχεθῆ νὰ σᾶς κάνω «εὐεπόληπτους πολίτες», σὲ μ' ἄνεα Κοινωνία, τῆς ὁποῖ-

ας θὰ εἶμαι ἐρχηγός! Ὅσοι θησαυροὶ ἔχουν κατακτηθῆ μὲ παράνομα μέσα, θὰ παραμείνουν στὴν κατοχὴ σας κι' ἔτσι θὰ εἴσαστε ἐλεύθεροι νὰ χαρῆτε τὰ πλοῦτή σας! Ὅλ' αὐτὰ σᾶς τὰ λέω γιὰ νὰ κἀπαλάβετε τί θὰ χάσετε, ἂν δὲν μπορέσετε ν' ἀντιμετωπίσετε τὴν προδοσία! Καὶ ὑπάρχει ἓνας προδότης ἀνάμεσά μας! Μὰ πρὶν ἀσχαληθῶ μαζί του, θέλω νὰ πῶ δύο κουβέντες σὲ κάποιον ἄλλον, ποὺ κρυμμένος κοντά σας ἀκούει τὰ λόγια μου! Νά, τί ἔχω νὰ τοῦ πῶ: «Πρόσεξε, σενὸρ Ζορρό! Πρόσεξε, γιὰτὶ εἶσαι χαμένος!»

**Ὁ Ζορρό
ἀπαντᾷ...**

Ο ΜΑΣΚΟΦΟΡΟΣ Τιμωρὸς ἀνατινάζεται ξαφνιασμένος. Βρίσκεται πάντα στὸ ἴδιο μέρος, δηλαδή σ' ἐκεῖνο τὸ παράθυρο, ἀπ' ὅπου βλέπει τὴν ὑποχθόνια σάλα. Κυττάζει ὀλόγυρά του, στὸν μισοσκοτεινὸ διάδρομο. Δὲν ὑπάρχει κανεὶς. Τότε τὸ βλέμμα του, πίσω ἀπὸ τὶς τρύπες τῆς μαύρης μιάσκας του, κἀφώνεται πάλι στὸν Ἐλ Μάστερ. Μόνο οἱ μυτερὲς ἄκρες τῶν παπουτσιῶν του διακρίνονται ἀπ' αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο, ποὺ εἶναι ὀλόκληρος σκεπασμένος μὲ τὸν ἀσημοκεντημένο χιτῶνα του. Κι' ἀκούγεται ἡ παράξενη ἀπόκοσμη φωνὴ του, ποὺ συνεχίζει:

— Μὴ φαντασθῆς, σενὸρ Ζορρό, πῶς μπορεῖς νὰ βγῆς

ζωντανός από δω μέσα! Σὲ περίμενα κι' ἔχω βάλει τοὺς ἀνθρώπους μου νὰ κυκλώσουν τὸ μέρος καὶ νὰ κλείσουν ὅλες τὶς ἐξόδους! "Ἄν ἐπιχειρήσης νὰ φύγης, θὰ πεθάνης! Μὰ δὲν χρειάζεται νὰ κάνης τίποτα τέτοιο. Ὁ προδότης ποὺ σοῦ φανέρωσε τὸ κρησιφύγετό μας, θὰ τιμωρηθῆ παραδειγματικά. Ἐσένα ὅμως δὲν σὲ θεωρῶ ἐχθρό μου. Οὔτε ἐσύ νὰ μὲ θεωρῆς ἐχθρό. Γνωρίζω πολὺ καλά τὶς ἱκανότητές σου!" Ἐλα μαζί μου καὶ θὰ πάρης κι' ἐσύ ἀμνηστία, γιὰ ὅσα ἐγκλήματα καταγορεύσει. Κι' ὄχι μόνο αὐτό, ἀλλὰ θὰ σὲ κάνω πρῶτον ὑπουργό μου στὸ κράτος ποὺ θὰ ἰδρύσω, γιὰτὶ ξέρω πὼς εἶσαι πολὺ δημοφιλὴς στὸν λαό!

Σωπαίνει. Νεκρική σιωπὴ διαδέχεται τὰ λόγια του.

Ὁ σενὸρ Ζορρό σ' αὐτὸ πὸ μεταξύ, ἔχει βγάλει ἕνα λευκὸ μαντήλι ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ κάτι γράφει ἐπάνω, μὲ μεγάλα, κεφαλαία γράμματα. Τραβάει ἕνα στιλέτο ἀπὸ τὴν μπόττα του. Καρφώνει τὸ μαντήλι. Πιάνει τὸ μαχαίρι ἀπὸ τὴν ἄκρη τῆς λεπίδας του.

Ὁ Ἐλ Μάστερ, λέει τὴν ἴδια στιγμή:

— Ζορρό, περιμένω τὴν ἀπάντησί σου!

Ὁ Μαισκοφόρος Ἐκδικητῆς τινάζει τὸ μαχαίρι μὲ τὸ μαντήλι, μέσα ἀπὸ τὸ βράχιμο παραθυράκι. Αὐτὸ πηγαίνει καὶ καρφώνεται στὸ κέντρο τῆς αἴθουσας, πάνω σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ἰξυλίινους πάγ-

κους, ὅπου κάθονται οἱ συμμορίτες. Φωνὲς ἀκούγονται.

Δεκάδες βλέμματα στρέφουν πρὸς τὸ μέρος του, ἀλλὰ ὁ Ζορρό δὲν βρίσκεται πιά στὸ παραθυράκι. Τρέχει μ' ὅλη τὴ δύναμι τῶν ποδιῶν του, κατὰ μῆκος τοῦ στενοῦ διαδρόμου. Συγχρόνως φροντίζει νὰ μὴν κάνουν τὸν παραμικρὸ θόρυβο τὰ βήματά του.

Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, μέσα στη σάλα, ἔχουν ξεκαρφώσει τὸ μαχαίρι ἀπὸ τὸν πάγκο.

Ὁ Ἐλ Μάστερ, χωρὶς νὰ κινηθῆ ἀπὸ τὸ βᾶθρο του, διατάζει:

— Διαβάστε μου, τί γράφει.

Ἐνας συμμορίτης τεντώνει τὸ πανί τοῦ μαντηλίου καὶ διαβάζει μὲ τρεμάμενη φωνή:

«Τὰ κράτη δὲν δημιουργοῦνται μὲ τὶς δολοφονίες. Δὲν θὰ σ' ἀφήσω νὰ αἱματοκυλίσης τὸ Μεξικό, Ἐλ Μάστερ! ΖΟΡΡΟ».

— Πιάστε τον!, οὐρλιάζει ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸν ἀσημοκεντημένον χιτῶνα. Μὴν τὸν σκοτώσετε! Τὸν θέλω ζωντανό, γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσω ὅπως τοῦ ἀξιίζει γιὰ τὸ θράσος του!

Μονομιᾶς, στὴ διαταγὴ τοῦ ἑκατοντάδες προσώπιδόφοροι πετριοῦνται ὄρθιοι, ἔτοιμοι νὰ προέξουν ἔξω ἀπὸ τὴ σάλα. Τοὺς σταματᾶει ὅμως καὶ πάλι ἡ φωνὴ τοῦ τρομεροῦ ἀρχηγοῦ τους:

— Ὅχι ἐσύ, «τριανταπέντε»! Ὁ ἀριθμὸς τριανταπέντε εἶναι ὁ προδότης ποὺ ἔφε-

ρε έδω μέσα τόν σενόρ Ζορρό!

Στήν στιγμή καμμιά δεκαριά συμμορίτες ρίχνονται επάνω σ' ένα συνάδειφό τους και τόν καθηλώνουν ακίνητον στη θέση του...

‘Ο Ζορρό... πιάνει τόν Ζορρό!

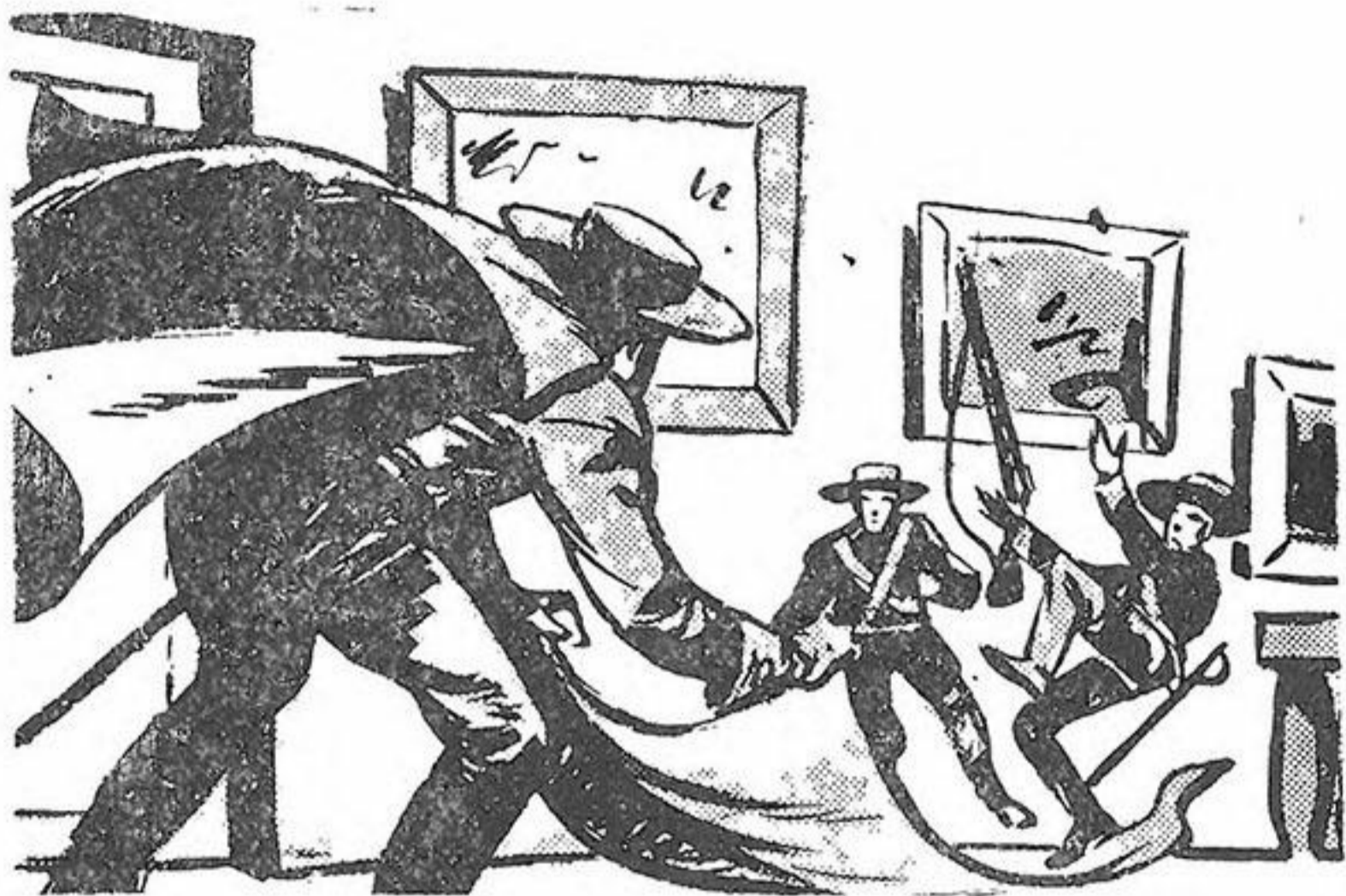
ΦΘΑΝΟΝΤΑΣ στην άκρη τού διαδρόμου ο Μασκοφόρος Έκδικητής σταματάει. Βλέπει μια ακίνητη σκιά στον τοίχο, απ' τὸ φῶς που έρχεται από τόν επόμενον διάδρομο. Άθόρυβα σαν τή γάτα, φθάνει ὡς τή γωνία. Τήν ίδια στιγμή, ίσως επειδή ο Ζορρό έκανε κάποιο άνεπαίσθητο

θρόϊσμα με τόν μανδύα του, ο συμμορίτης που βρίσκεται εκεί στρέφει ξαφνιασμένος. Άναπηδάει. Τὸ χέρι του κατεβαίνει στη λαβή τού πιστοστολιού του, που είναι άθεατο κάτω από τόν γκρίζο χιτώνα. Δεν προλαβαίνει όμως να τὸ άγγίξει. Τὸ στόμα του ανοίγει για να ξεφωνίσει, καλώντας σε βοήθεια. Ούτε αυτό προλαβαίνει να κάνει. Σαν κεραυνός ή γροθιά τού Μασκοφόρου Έκδικητή πέφτει στο σαγόνι του και τόν τινάζει στον βράχινο τοίχο τού διαδρόμου κι' από κεί στο δάπεδο. Μένει έντελῶς ακίνητος. Άναίσθητος.

‘Ο Ζορρό δεν στέκεται στιγμή. Τού βγάζει τόν μανδύα και τή μαύρη μάσκα.

— ‘Ολόκληρη Καλλιφόρνια! Στα πόδια μου βρήνες να καθήσης;

Οί φρουροί νοιώθουν τή γή νά τινάζεται κάτω άπ' τά πόδια τους

—'Ο Φερνάρντο Γκομέζ!,
μουρμουρίζει έκπληκτος. "Ο-
λοι: πίστευαν πώς έχει φύγει
άπό τήν "Αλίτα Καλιφόρνια,
μετά τις ληστείες του!.. Φαί-
νεται όμως πώς έχει κρυμμέ-
νους εδώ τους άνομους θη-
σαυρούς του και ξαναγύρισε
για νά τους πάρη..

Τήν ώρα που ψιθυρίζει μό-
νος του αυτά τά λόγια, βγά-
ζει τò μαύρο σομπρέρο, τόν
μανδύα, τά γάντια και τήν
μαύρη προσωπίδα του Ζορρό
και τά φοράει γρήγορα - γρή-
γορα στον άναίσθητο ληστή.
"Υστερα φοράει εκείνος τήν
μαύρη μάσκα και τόν γκρίζο
μανδύα του άλλου κι' αρχί-
ζει πάλι νά τρέχη. Στρίβει
στην επόμενη γωνία και στα-

ματάει..

Πολλοί άνθρωποι τρέχουν
σαν τρελλοί μέσα στον υπό-
γειο λαβύρινθο. Στά χέρια
τους κρατούν δαυλούς.

Στήν άναλαιμπή τους ό Ζορ-
ρό διακρίνει τò σχεδόν λευκό
χρώμα τών πέτρινων τοίχων
του υποχθονίου βασιλείου.
Καταλαβαίνει πώς βρίσκεται
σ' ένα παλιό όρυχείο άσβε-
στολίθων, που βρίσκεται άρ-
κετά κάτω άπό τήν έπιφά-
νεα τής γής. Ήξ άλλου σέ
πολλές σπηλιές υπάρχουν και
τά ξύλινα υποστηλώματα,
που συγκρατούν τις όροφές.

Ξαφνικά καταλαβαίνει πώς
οί άνθρωποι με τους δαυλούς
έρχονται προς τò μέρος του.
Βγαίνει άπ' τή γωνία του και

τρέχει· εκεί που έχει αφήσει ανάίσθητον τὸν ληστή, μὲ τὰ ρούχα τοῦ Ζορρό. Ἀρχίζει νὰ φωνάζη. Ὅταν οἱ ἄλλοι φθάσουν κοντά του, ἔχει φέρει τὰ χέρια στὸν λαχμό και παραπατάει σὰν μεθυσμένος.

— Κόνταψε νὰ μὲ πνίξη!, μουρμουρίζει βογγώντας. Οὔτε ξέρω πῶς τὰ κατάφερα και τὸν χτύπησα στὸ κεφάλι! Πιάστε τον πρὶν συνέλθῃ!

Χωρὶς ἀργοπορία οἱ ἄλλοι ἀρπιάζουν τὸν ανάίσθητο ληστή και τὸν σέρνουν μέσα σίτους μισοσκότεινους διαδρόμους.

— Συγχαρητήρια, «ἐβδομηνταδύο»! Ἐκαστες καλὴ δουλειά!, λέει στὸν Ζορρό κάποιος ἄλλιος και τότε ἐκεῖνος παρατηρεῖ ὅτι στὸ στήθος τοῦ κάθε μανδύα, ὑπάρχει κεντημένο μὲ ἀσημένια κλωστή ἓνα νόημα.

Ἀπὸ παντοῦ ἀκιοῦγονται φωνές ὅτι ὁ Ζορρό πιάστηκε. Ὅλοι τρέχουν ἐστὴν αἴθουσα συγκεντρώσεως.

Ὁ ἀληθινὸς Ζορρό κρύβεται σὲ κάποια γωνία. Φθάνει στὸ ἐσωτερικὸ τῆς παράγκας. Βγαίνει τρέχοντας πάντα. Βρίσκει τὸ ὄλομαυρο ἄλογό του και σὲ λίγο χύνεται κιαλπάζοντας σὰν δαίμονας μέσα ἐστὴν νύχτα. Δὲν ἔχει κάνει παραπάνω ἀπὸ καμμιά ἑκαταστὴ μέτρα και πετιοῦνται ἐμπρὸς του δυὸ μασκίφοροι, ποὺ ξετρυπώνουν πίσω ἀπὸ τοὺς Βράχους.

— Μάνος ἄλτος! Ψηλὰ τὰ χέρια!, ξεφωμίζει ὁ ἓνας.

Ὁ Ζορρό καταλαβαίνει γιατί οἱ φρουροὶ αὐτοὶ δὲν τὸν

ἐμπόδισαν τὴν πρώτη φορά που ἐρχόταν: Ὁ Ἐλ Μάστερ εἶχε δώσει ἐντολὴ νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ περάσῃ, γὰρ νὰ χωθῆ ἐστὴν παγίδα.

Μονομιάς, χωρὶς στιγμή νὰ σπασατήσῃ τὸν καλπασμὸ τοῦ ἀλόγου του, γέρνει τὸ σῶμα του μ' ἀφάνταστη εὐκινησία. Ἀπὸ κει που βρισκόταν ἐστὴν ῥάχι τοῦ ζώου, βρίσκεται τώρα κάτω ἀπὸ τὴν κοιλιά του. Ἀντηχοῦν πυροβολισμοί, ἀλλὰ ὅλες οἱ σφαῖρες περνοῦν ἀπὸ πάνω του.

Ὁ Ζορρό δὲν ἀπαντάει σίτους πυροβολισμούς. Συνεχίζει τὸν τρελλὸ καλπασμὸ του, κρεμασμένος κάτω ἀπὸ τὴν κοιλιά τοῦ ἀλόγου.

Οἱ ληστὲς πηδοῦν ἐπάνω στὰ δικά τους και δυὸ λεπτὰ ἀργότερα περνοῦν ἐμπρὸς ἀπὸ ἓναν βράχο, ποὺ πίσω του ἔχει κρυφτῆ ὁ σενὸρ Ζορρό. Δὲν τὸν βλέπουν και συνεχίζουν τὸν δρόμο τους. Τότε ἐκεῖνος, τραβώντας τὰ χαλινάρια, ξεκινάει ἀλλάζοντας κατεύθυνση.

Ὁ Ζορρό ἐπεμβαίνει

Ο ΕΛ ΜΑΣΤΕΡ, μὲ μιὰ μεγαλόπρεπη κίνηση τοῦ χεριοῦ του, τραβάει τὸ μαῦρο παιὶ που σκεπάζει τὸ πρόσωπο τοῦ ἀνάίσθητου συμμορίτη.

— Ὁ Γκομέζ!, φωνάζει ἐκπληκτικὸς. Παιὸς θὰ τὸ φανταζόταν ὅτι ὁ Γκομέζ εἶναι ὁ περίφημος Ζορρό; Κι' ἐγὼ τὸν εἶχα καλέσει στὸν στρα-

τό μου!... Μοῦ φαίνεται πολὺ πειράξενο. Ποῖός τὸν ἔπιασε;

Γιὰ λίγο γίνεταί σιωπή. Λὲς κι' ὅλοι περιμένουν νὰ φανερωθῆ μόνος του, αὐτὸς ποὺ ἔχει συλλάβει τὸν... Ζορρό. Ὅπως ὅμως κανεὶς δὲν φανερώνεται, ἕνας συμμορίτης κάνει ἕνα βῆμα ἔμπρὸς καὶ λέει:

— Ὁ «ἑβδομηνταδύο», Ἐλ Μάστερ!

— Ποῦ εἶναι ὁ «ἑβδομηνταδύο»; ρωτᾷ ὁ μυστηριώδης ἄνθρωπος μὲ τὴν ἀσημένια μάσκα.

Πάλι κανεὶς δὲν ἀπαντᾷ. Καὶ ξαφνικὰ ὁ Ἐλ Μάστερ καταλαβαίνει. Κάνει μιὰ ὠργισμένη κίνηση.

— Ἡλίθιοι!, φωνάζει. Σᾶς γέλασε καὶ σᾶς τὸ ἔσκασε, ντυμένος μὲ τὰ ρούχα τοῦ «ἑβδομηνταδύο»! Τώρα δὲν μπορούμε νὰ χρησιμοποιοῦμε ἄλλη φορά τὸ ὄρυχείο, γὰρ τὶς συγκεντρώσεις μας! Δὲν πειράζει ὅμως — συνεχίζει μετὰ ἀπὸ λίγη σκέψη. Δὲν φαίνεται νὰ πάη μακριὰ, ὅσο κρατᾷμε τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸν ὠδήγησε κοντὰ μας! Ὁ Ζορρό δὲν εἶναι ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἐγκαταλείπουν τοὺς φίλους τους! Θὰ ἔρθῃ γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν «τριανταπέντε»! Ὡς τότε, πρέπει νὰ μάθετε πὼς τὰ σχέδιά μου, πλησιάζουν στὴν πραγματοποίησίν τους. Μιὰ ἀπὸ τὶς μέρες αὐτῆς τῆς ἑβδομάδος, ὁ Πρόεδρος ἢ ὁ Ἀντιπρόεδρος τοῦ Μεξικου, θὰ κάνει μιὰ περιοδεία, πρὶν ἀπὸ τὶς καινούργιες ἐκλογές. Ὅποῖός κι' ἂν εἶναι ἀπὸ τοὺς δύο, θὰ τὸν

σκοτώσουμε στὸν δρόμο μὲ ἐνέδρα! Τὴν ἴδια στιγμή, ἄλλη ομάδα μας, θὰ σκοπῶνῃ ἐκείνον ποὺ θὰ ἔχη μείνει στὸ προεδρικὸ Μέγαρο! Ἐτσι τὸ Μεξικὸ θὰ εἶναι ἀκυβέρνητο, χωρὶς κανεὶς νὰ τὸ ξέρῃ. Θὰ εἶναι λοιπὸν εὐκταλο μ' ἕνα πραξικόπημα νὰ καταλάβουμε τὴν Ἀρχή! Ἀπὸ κεῖ καὶ ὕστερα, τ' ἄλλα θὰ εἶναι εὐκόλα, γιὰτὶ ὅλοι θὰ ὑπακούουν στὶς διαταγές μου! Καὶ ἐσεῖς οἱ πιστοὶ μου, θὰ καταλάβετε τὶς ἀνώτερες θέσεις καὶ ἀξιώματα τοῦ νέου κράτους!

Τὰ μάτια τῶν ληστῶν ἀστράφτουν ἀπὸ ἐνθουσιασμό σ' ἐκεῖνα τὰ λόγια.

Ὁ Ἐλ Μάστερ ὅμως σηκώνει τὸ χέρι του γιὰ νὰ ἐπιβάλῃ σιωπή. Ξαναλέει:

— Ὅιλοι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸν «τριανταπέντε» ποὺ μᾶς πρόδωσε! Αὐτὸς θὰ πεθάνῃ μὲ βασανιστήρια! Πρέπει ὅλοι νὰ μάθουν τί παθαίνουν ἐκεῖνο ποὺ τολμοῦν νὰ μὲ κοροϊδέψουν! Καὶ πρῶτα - πρῶτα, ἀφαιρέστε του τὴ μάσκα! Δὲν τοῦ χρειάζεται πιά ἡ ἀνωνυμία...

Σ' ἕνα δευτερόλεπτο ἡ διαταγή του ἔχει ἐκτελεσθῆ. Ἐκπληκτικὲς φωνὲς ἀκούγονται:

— Ὁ Πάμπλο Μιράλες! Ὁ Ἀετὸς τῆς Μαύρης Ἐρήμου!

— Ναί, ὁ Μιράλες! Ἐνας ἀπὸ τοὺς γενναϊότερους ληστές τοῦ Μεξικου!, λέει ὁ Ἐλ Μάστερ. Δὲν τὸ φανταζόμουν ποτὲ ὅτι θὰ γινόταν προδότης! Ἐχεις νὰ πῆς

τίποτε για να δικαιολογηθής, έσύ;

— "Όχι, Έλι Μάστερ!, ἀποκρίνεται ἀπαθῶς ὁ Μιράλες. "Έχω να πῶ κάτι, ὄχι ὅμως για δικαιολογία: "Ὁ Ζορρό με εἶχε στα χέρια του κάποτε. "Εἰνῶ ἐγὼ εἶχα προσπαθήσει να τὸν δολοφονήσω, ἐκεῖνος μου χάρισε τὴ ζωή! "Απὸ τότε ἡ ζωή μου τοῦ ἀνήκει. "Ἐτσι, ἤμουν ὑποχρεωμένος να τοῦ κάνω τὴ χάρι που μου ζήτησε, να μπῶ δηλαδή στὸν Στρατό σας, για να μάθω που θὰ συναντιώσαστε. Εἶμαι ἔνοχος ἀπέναντι στοὺς παλιούς μου συντρόφους που τοὺς πρόδωσα καὶ πρέπει να πεθάνω. "Ὅσο για σένα, Έλι Μάστερ, δὲν μου καίγεται καιφάκι που φανέρωσα τὸ κρησιφύγετό σου! Δὲν εἶσαι τίποτα περισσότερο ἀπὸ μένα. "Ένας ληστής εἶσαι κι' ἐσύ! Τὸν λόγο που ἔδωσες δὲν πρόκειται να τὸν κρατήσης καὶ ὅσοι σε ἀκαλουθήσουν εἶναι χαμένοι!

Τὸ χέρι τοῦ Έλι Μάστερ κατεβαίνει σαν ἀσιτραπὴ στὴ μέση του. Περνάει μέσα ἀπὸ μιὰ ἀόρατη σχεδὸν σχισμὴ, που ὑπάρχει στὸν ἀσημοκεντημένο μανδύα του καὶ κάνει τὴν ἐμφάνισί του μ' ἓνα πιστόλι. Πατάει τὴ σκανδάλη. "Ἡ σφαῖρα του ὅμως πηγαίνει καὶ καρφώνεται στὴν ὀροφή τῆς σάλας, σηκώνοντας ἓνα λευκὸ συννεφάκι ἀπὸ τὸν ἀσβεστόλιθο που ἔχει πετύχει. "Ένα λεπτότατο καὶ μακρὸ ὀλόμαυρο φίδι ἔχει τυλιχθῆ στὸν καρπὸ τοῦ χεριοῦ του καὶ τὸ ἔχει τραβήξει

πρὸς τὰ ἑπάνω. Τὸ φίδι αὐτὸ εἶναι τὸ θρυλικὸ μαστίγιό του Ζορρό!

Τὸ κρατᾷ στὸ χέρι του ἓνας ἀπὸ τοὺς συμμορίτες με τοὺς ὁμοίμορφους χιτῶνες. Τὸ πῶς ἔχει βρεθῆ ἐκεῖ μέσα ὁ Μασκοφόρος Ἰεκδικητής, εἶναι ἀπλό: "Ὅταν τὸν εἶδαμε να ξεκινᾷ, ἀλλάζοντας κατεύθυνσι, ἀφοῦ οἱ δύο συμμορίτες πέρασαν ἀπὸ ἐμπρὸς του, ξαναγύρισε στὸ ἄντρον τῶν ληστῶν. Φόρεσε ἓναν ἄλλο μανδύα στὴν παράγκαι κι' ὕστερα χῶθηκε ἀπαρατήρητος στὴν αἴθουσα τῶν συγκεντρώσεων.

Πήδημα στὰ σκοτεινὰ

Ο ΕΛ ΜΑΣΤΕΡ βγάζει ἓνα λυσσασμένο οὐρλιαχτὸ πόνου. Τρίζοντας τὰ δόντια του με μανία, προσπαθεῖ να στρέψη τὸ πιστόλι του κατὰπάνω στὸν Μασκοφόρο Τιμωρό. Ταυτόχρονα καὶ δεκάδες ἄλλοι συμμορίτες τραβοῦν τὰ πιστόλια τους, για να σκοτώσουν τὸν Ζορρό.

"Ὁ Πάμπλο Μιράλες τραβάει κι' ἐκεῖνος τὸ περιστροφὸ του, για να τὸν προστατεύσει, κι' ἄς εἶναι βέβαιον πῶς δὲν μπορεῖ να κάνει τίποτα, περικυκλωμένος ἀπὸ τοσοῦς ἀντιπάλους. Μὰ ὁ θρυλικὸς ὑπεραισπιστῆς τῶν ἀδικημένων δὲν τὸ βάζει εὔκολα κάτω. Στὴ στιγμὴ τραβάει με φοβερὴ δύναμι τὸ μαστίγιό του, που εἶναι τυλιγμένο

στον καρπό του άρχισυμμορίτη.

‘Ο Έλ Μάστερ φτάνει κατακυλώντας έμπρός του. Έκείνος τότε, ταιμπουρώνεται πίσω του και φωνάζει σκληρά :

— Μάνος άίλτος, σενόρες! Σπήν παραμικρή κίνησι, σκοτώνω τον άρχηγό σας! Έλ Μάστερ, πές τους να πετάξουν τα πιστόλια!

— ‘Υπακουστίε!, άκούγεται ακόμα περισσότερο παραιμορφωμένη — από τον φόβο— ή φωνή του άρχισυμμορίτη.

— Σήκω έπάνω τώρα!, του λέει ο Μασκοφόρος Έκδικητής κι’ εκείνος πάλι υπακούει χωρίς αντίρρησι. Βγάλε την άσημένια μάσκα σου, να διούμε το πρόσωπο που κρύβεται από πίσω! Μη δισταζής, γιατί κι’ εγώ δεν θα δισταίσω να σε σκοτώσω, σενόρ!

— Δεν θα το κάνης αυτό, Ζορρό!, λέει σκληρά ο Έλ Μάστερ. ‘Η ζωή σου και του φίλου σου, έξαρτάται από τη δική μου! “Αν με σκοτώσης όπως λές, θα σε σκοτώσουν κι’ εκείνο, άμέσως!

— Τότε δεν έχω παρὰ να κάνω τά... άποκαλυπτήρια μόνος μου!, συμπιραίνει ο Ζορρό.

Και ύψώνει το χέρι, για να άφαιρέση την άσημένια μάσκα του Έλ Μάστερ. Ταυτοχρόνως όμως και ο Έλ Μάστερ κατεβάζει το χέρι του σ’ έναν μικρό μοχλό που βρίσκεται στον πέτρινο τοίχο. Τον πιέζει,

Τη στιγμή που ο Ζορρό έχει πιάσει την άσημένια μάσκα, νοιώθει το έδαφος να ύποχωρή κάτω από τα πόδια του.

‘Ο Έλ Μάστερ γελάει μ’ ένα ανατριχιαστικό, σαρδόνιο γέλιο.

— ‘Αντίος, σενόρ Ζορρό!, ουρλιάζει έπάνω από το σκοτεινό άνοιγμα της καταπακτής. Σου έχω μιὰ υπέροχη έκπιληξι εκεί κάτω! Χαιρετισμούς στον φίλο σου τον Σατανά!

Και άπλώνει το χέρι, να πιάση πάλι τον μοχλό, για να ξανακλείση την καταπακτή. Τότε μιὰ κίνησι παρατηρείται ανάμεσα στους συγκεντρωμένους συμμορίτες.

Πριν κανείς τους προφτάση να ξαναπάρη το πιστόλι που έχει πετάξει, ο Πάμπλο Μιράιλες κάνει ένα πελώριο σάλτο προς το μέρος της καταπακτής. Πηδάει μέσα στα τυφλά και ταυτόχρονα, ενώ βρίσκεται στον άέρα, πυροβολεί τον Έλ Μάστερ.

Φυσικά, με τέτοια κίνησι και ταχύτητα, δεν είναι δυνατόν να σημαδέψη καλά. Παρ’ όλ’ αυτά ή σφαίρα του βρίσκει ξώφαλτσα το μπράτσο του άρχισυμμορίτη, που ουρλιάζει δεύτερη φορά, περισσότερο από τη λύσσα, παρὰ από τον πόνο. ‘Η καταπακτή όμως έχει κλείσει πιά, πίσω από τους δύο ανθρώπους.

— Πηγαίνετε δέκα άντρες στην έξοδο της σπηλιάς του Τέρατος!, φωνάζει με μανία ο Έλ Μάστερ. Δεν θα περάσουν πρὸτε για να φτάσουν έ-

κειῖ πέρα. Πρέπει ὅμως νὰ εἰ-
μαίστε ἀπολύτως βέβαιοι!" Ἀν
θγοῦν, τοὺς θέλω ζωντανούς!
Νὰ τοὺς κρατήσετε φυλακι-
σιμένους. Τώρα πρέπει νὰ φύ-
γω. Ἐχω νὰ πάρω μέρος σὲ
μιά σύσκεψη. Ἀπ' αὐτὴν θὰ
μάθωμε ποὺς θὰ κἀνῆ τὴν
περιοδεία: Ὁ Πρόεδρος ἢ ὁ
Ἀντιπρόεδρος. Θὰ ξέρωμε,
λοιπὸν, ποὺς ἀπὸ τοὺς δύο
τοὺς θὰ πεθάνῃ πρῶτος!

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια ὁπι-
σθωχωρεῖ ὡς τὸ παραβὰν καὶ
ἐξαφανίζεται πίσω του, ἐνῶ
δύο συμμορίτες ξεκινοῦν τρέ-
χοντας ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά.

* * *

Ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικη-
τῆς σηκώνεται μισοζαλισμέ-
νος ἀπὸ κάτω. Μὲς στὸ σκο-
τάδι κατὰφέρνει καὶ βρίσκει
τὰ πεσμένα πιστόλια του, ψη-
λαφίζοντας μὲ τὰ χέρια. Τὰ
βάζει στὶς θήκες του καὶ
βγάζει τὸν γκρίζο μανδύα,
ποὺ τοῦ κάνει δύσκαμπτες
τὶς κινήσεις. Ἀφήνει μονάχα
τὴ μάσκα ποὺ σκεπάζει τὸ
πρόσωπό του. Ὑστερα βοη-
θάει τὸν Πάμπιλο Μιράλες,
ποὺ βογγάει ἀπὸ τοὺς πό-
νους, νὰ σηκωθῆ κι' ἐκεῖνος.

Ὁ φουκαϊρὰς ὁ Μιράλες ἔ-
χει χτυπήσει μὲ τὸν ὦμο πέ-
φτοντας ἐπάνω στὸ βράχο καὶ
ἔχει ξεγδάρει ὀλόκληρο τὸ
χέρι του, ποὺ εἶναι βουτηγμέ-
νο στὸ αἷμα. Ἐπίσης ἔχει
χτυπήσει πολὺ καὶ στὸ δεξιό
του πόδι, γιὰτὶ αὐτός, μὲ τὴ
βουτιά ποὺ πῆρε, δὲν μπόρε-
σε νὰ πέσῃ ὀρθὸς κάτω, ὅ-
πως ὁ Ζορρό. Ὅταν σηκώνε-
ται, διαπιστώνει πῶς τοῦ εἴ-

ναι πολὺ δύσκολο νὰ περπα-
τήσῃ.

— Ἴσως τὸ καλύτερο εἶ-
ναι νὰ φύγετε μόνος σας, σε-
νὸρ Ζορρό!, μουρμουρίζει.
Θὰ σὰς δυσκολέψῃ καὶ θὰ
σὰς καθυστερήσῃ πολὺ ἢ πα-
ρέα μου...

— Θὰ περπατᾶμε ὅσο μπο-
ρεῖς νὰ περπατήσῃς, Πάμ-
πλο!, τοῦ λέει ἤρεμα ὁ Μασ-
σκοφόρος Ἐκδικητῆς. Ἐλα...

— Σὰς ὑπακούω, σενόρ,
ἀποκρίνεται ὁ ληστής, μόνο
ἐπειδὴ εἶναι τὸ ἴδιο δύσκολο
νὰ φύγετε μονάχος ἀπὸ δῶ
μέσα... Ἡ σπηλιὰ διακλαδῶ-
νεται σὲ τρεῖς διόδους... Τὴ
μία ἀπ' αὐτές, τὴ μόνη ποὺ
ἔχει διέξοδο, τὴ φυλάει ἓνα
τρομερὸ τέρας... Κανεὶς δὲν
ξέρει τί εἶδους θηρίο εἶναι,
σενόρ!...

— Καλά!, λέει μὲ φωνὴ
ποὺ δὲν δείχνει τὸν παραμι-
κρὸ φόβο ὁ Μασκοφόρος Τι-
μωρός. Θὰ περάσωμε ὅ,τι κι'
ἂν εἶναι! Χρειαζόμαστε ὅμως
φῶς, γιὰτὶ μ' αὐτὴ τὴ σκοτει-
νιὰ δὲν μποροῦν νὰ κάνουν τί-
ποτε τὰ πιστόλια μας. Ἐκεῖ-
νο σίγουρα θὰ βλέπῃ στὸ σκο-
τάδι καὶ θὰ μᾶς ἀρπάξῃ ξα-
φνικά.

— Φῶς! Καὶ ποῦ θὰ τὸ
βροῦμε, σενόρ;

— Βγάλε γρήγορα τὸν χι-
τῶνα σου καὶ σκίσε τον σὲ
λουρίδες!

Σὲ λίγο, μὲ πρωτότυπους
δαυλοὺς ἀπὸ στριμμένες λου-
ρίδες ὑφάσματος, προχωροῦν
οἱ δύο φυγάδες μὲ τὸ ἀργὸ
βῆμα τοῦ Μιράλες.

Τέρατα μέσα... και έξω από τὴ σπηλιά

Ξ ΑΦΝΙΚΑ, ὅπως βαδίζουν σ' ἐκεῖνο τὸ ἀδέβαιο φῶς ποῦ ὁ Μιράλες καταβάλλει μεγάλες προσπάθειες γιὰ νὰ μὴ τοῦ σιδήση, ἀκούν ἕναν προμερὸ βρυχηθμό. Εἶναι κάτι ἀνάμειστα σὲ βρυχηθμὸ λιονταρίου, σάλπισμα ἐλέφαντα καὶ σφύριγμα φιδιού.

Ὁ Μιράλες ὑψώνει τὸ φλεγόμενο πᾶνι περισσότερο πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

Ἡ σιτιά φαρδιαίνει ὅσο πάει καὶ πῶς παλὺ σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος. Ἀπέναντί τους βλέπουν μὰ ἀκαθόριστῆ στὴν ἀρχὴ σκιά, νὰ ζυγώνη πρὸς τὸ μέρος τους.

Τὸ χέρι τοῦ Μιράλες τρέμει. Ἡ σκιά ἐκείνη ἔχει πραγματικὰ πόσο γ' γαντιαῖες διαστάσεις, ποῦ δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ νοώση δέος κανεὶς, ὅσο κι' ἂν εἶναι γενναῖος. Γρήγορα ξεχωρίζουν καλύτερα τὸ ἐφιαλτικὸ τέρας, ποῦ ρίχνεται ἐναντίον τους, μὲ ἄγρια σφυρίγματα. Εἶναι κάτι σὰν κροκόδειλος, ἀλλὰ ἀφάνταστα μεγάλο. Καθὼς ἀνοίγει τὸ τεράστιο στόμα του εὐρίλ ἄζωντας, εἶναι φανερό πὼς τοὺς χωράει καὶ τοὺς δύο μαζί μέσα! Τὸ ξανακλείνει καὶ τὰ δόντια του κάνουν ἕναν ἀπαίσιο θόρυβο, σὰν νὰ χτυπᾶνε δεκάδες μαζί κρόταλα!

— Κράτα ψηλὰ τὸ φῶς, Πάμπλο!, λέει ὁ Ζορρό.

Ἡ φωνή του, γεμάτη ἀπάθεια, κάνει τὸν Μιράλες νὰ

βρῆ τὸν ἑαυτό του. Ὑπακούει. Ὑψώνει τὸ πανὶ καὶ τὸ ἀναίποδογυρίζει κ' ἄλλας γιὰ νὰ βγάλῃ μεγαλύτερη φλόγα. Τὸ τέρας εἶναι τώρα πάρα πολὺ κοντά.

Ὁ Ζορρό ἀπλώνει καὶ τὰ δύο χέρια, ὠπλισμένα μὲ τὰ περίστροφά του. Σηματοθεῖ ταυτόχρονα καὶ πιέζει καὶ τὶς δύο σκανδάλλες. Οἱ πυροβολισμοὶ γεμίζουν τὴν ὑπόγειο σιτιά μ' ἕναν διαβολεμένο θόρυβο. Αὐτὸς ὅμως δὲν εἶναι τίποτα, μπροστὰ στὴ φαισάρια ποῦ κάνει τὸ τέρας, καθὼς σφαιδάζει σὰν μανιασμένον καὶ στριφογυρίζει ἐφιαλτικά, χτυπώντας τὸ κεφάλι του στὰ τοιχώματα τοῦ σπηλαιίου.

Οἱ σφαῖρες τοῦ Μαισκοφόρου Τιμαροῦ τὸ ἔχουν πετύχει: σιτὰ μάτια καὶ τοῦ τὰ ἔχουν βγάλει καὶ τὰ δύο! Τυφλὸ τελείως τὸ φοβερὸ "ὄν, χτυπιέται γιὰ ἀρκετὴ ὥρα ἀκόμα μ' ἀφάνταστη μανία καὶ δύναμη. Στὸ τέλος ὅμως, μ' ἕνα δυνατὸ ξεφύσημα μένει ἀκίνητο.

Οἱ δύο φυγάδες περνοῦν μὲ χτυποκάρδι δίπλα ἀπὸ τὸ ἀματριχαστικὸ, ἀκίνητο σῶμα του. Ἄθελαι ἐπιταχύνουν τὸ βῆμα τους. Τὰ πόδια τους πατοῦν συνεχῶς ἕνα στῶμα ἀπὸ ξασπρισμένα κόκκαλα καὶ γλιστροῦν ἐπάνω σ' αὐτά. Σίγουρα ὁ Ἴελ Μάστερ ἔχει φροντίσει νὰ ταῖζη τακτικὰ τὸν ἐφιαλτικὸ αἰχμάλωτό του. Καὶ ἴσως, πολλές φορές, μὲ θύματα ζωντανούς ἀνθρώπους!...

Ἔτσι ποῦ ἔχουν ἀνοίξει τὸ βῆμα τους δὲν ἀργοῦν νὰ

Πυροβολεί και με τὰ δύο πιστόλια ταυτοχρόνως

φτάσουν στην έξοδο τῆς σπηλιάς. Μάλις βγαίνουν στὸν καθαρὸ ἀέρα, ἀναπνέουν μὲ ἀνακούφισι. Μάλιστ'αὖ ὁ καημένος ὁ Μιράλις σωριάζεται σὰν ἄψυχος στῆ γῆ.

Ἐκείνη τὴν ὥρα, ἐννεὰ μαῦρες σκιᾶς πετιοῦνται πῖσω ἀπὸ τὰ βράχια. Στὰ χέρια τοὺς κρατοῦν πιστόλια, πού εἶναι ὅλα στραμιμένα ἐναντίον τοὺς.

— Μάνος ἄλτος, σεινὸρ Ζορρό! Κι' ἐσύ Μιράλις!, διατάζει μιὰ ἄγρια φωνή.

* * *

Ὁ Γαίερας ἔχει πλήθος ἐλαττώματα, μὲ πρῶτα καὶ καλύτερο — ἢ μάλλον χειρότερο, ἀφοῦ πρόκειται γιὰ ἐλάττωμα — τὴν κουταμαρατοῦ. Γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀδικοῦμε ὅμως, πρέπει νὰ ποῦμε πως ἔχει καὶ πολλὰ προτερήματα

μέ πρώτο και καλύτερο—έδω πηγαίνει ή λέξις— τὴν ὑπομονή. Εἶναι ὑπομονετικὸς σὰν τὸν ὑπομονετικώτερο γαῖδαρο τοῦ κόσμου! "Αν τοῦ δώσῃ ὁ κύριός του διαταγή, λα σταθῆ ἀκίνητος σ' ἓνα μέρος, ἐπειδὴ ἔχει καὶ τὸ προτέρημα νὰ εἶναι πιστός, σὰν τὸν πιστώτερο σκύλο τοῦ κόσμου μπορεῖ νὰ μείνῃ σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος ὥσπου νὰ πεθάνῃ καὶ δὲν πρόκειται νὰ σαλέψῃ οὔτε ζωντανός, οὔτε... μετὰ τὸν θάνατό του!

Γιὰ ἄλλους αὐτοὺς τοὺς λόγους, ὁ θεώραιτος Γαλέρας βρίσκειται ἀκόμα στὸ μέρος πού τὸν ἄφησε ὁ Ζορρό. Ἔχει κρύψει τὸ ἄλογό του μέσα σὲ κάτι θάμνους, πού εἶναι φυτρωμένοι στὴ ρίζα τῶν βράχων κι' ἔχει ξαπλώσει κι' αὐτὸς ἐκεῖ ἀπὸ πίσω, περιμένοντας τὴν ἐπιστροφή τοῦ κυρίου του. Ἡ ὥρα περνάει κι' ἐκεῖνος δὲν ἐπιστρέφει. Ὁ Γαλέρας ἀδιαφορεῖ. Δὲν ἀνησυχεῖ καθόλου γιὰ τὸν Ζορρό. Εὐτυχῶς, ἡ βλακεία του τὸν βοηθάει νὰ μὴ μπορῆ νὰ βάλῃ ὁ νοῦς του, πὼς εἶναι δυνατόν νὰ πάθῃ ὁ κύριός του κάτι, ὅταν βρίσκειται μακριὰ του. Πιστεύει, πὼς ὅταν κινδυνεύῃ, εἶναι αὐτὸς κοντὰ του ἀπαιρητήτως, γιὰ νὰ τὸν προφυλάξῃ.

Λοιπὸν, περνάει κι' ἄλλη ὥρα. Καὶ ξαφνικὰ ἀκούει βήματα νὰ πλησιάζουν τρέχοντας. Καὶ ὁμιλίες. Δὲν ἀκούει ὅμως τὴ φωνὴ τοῦ κυρίου του κι' ἔτσι δὲν σαλεύει ἀπὸ τὴν θέσι του.

Ὁλόμαυρες σκιῆς δέκα ἀν-

θρώπων περνοῦν ἀπὸ ἐμπρὸς του καὶ φθάνουν στὴν εἴσοδο τῆς σπηλιάς. Κρύβονται τριγύρω. Ἀλλὰ ἐπειδὴ τριγύρω εἶναι κι' ὁ ἴδιος ὁ Γαλέρας, ἓνος ἀπ' ἄλλους τοὺς συμμορίτες, ἔρχεται καὶ θρονιάζεται...πάνω στὰ ἀπλωμένα γόνατα τοῦ γίγαντα!

Ὁ Γαλέρας οὔτε αὐτὴ τὴν φερά θυμώνει. Οὔτε αὐτὴ τὴν φερά ἀνησυχεῖ. Θυμάται πολὺ καλὰ πὼς ὁ κύριός του τοῦ εἶπε κατὰ λέξι: «Ὁ κόσμος νὰ χαλάσῃ, δὲν θὰ κουνήσῃ καὶ δὲν θὰ κἀνης τίποτα!» Ἔ, λοιπὸν, δὲν χάλιασε ὁ κόσμος, ἂν ἓνας ἄνθρωπος κάθησε κατὰ λάθος ἐπάνω στὰ πόδια του!

Γυρίζει μονάχα καὶ τοῦ λέει φυσικώτατα:

— Ἄκου, ἄνθρωπε: Ὁλόκληρη Καλιφόρνια! Πάνω στὰ πόδια μου βρήκες νὰ καθήσῃς; Κάνε πρὸ πέρα!

Ἐκεῖνος ἀλήθεια πνάζεται ξεφνασμένος, ἀλλὰ δὲν δείχνει καὶ κανένα φάβο. Φαντάζεται πὼς θὰ εἶναι κάποιο σ ἀπ' τοὺς συντρόφους του. Μὲ τίποτο σκοτάδι, δὲν μπορεῖ νὰ ἰδῆ πὼς ὁ Γαλέρας δὲν φεράει τὸν γκριζόχρωμο χιτῶνα τῶν ἀνθρώπων τοῦ Ἐιλ Μάστερ. Κάθεται λοιπὸν πρὸ πέρα καὶ λέει:

— Μὲ συγχωρῆς, σύντροφε. Δὲν σὲ εἶδα.

— Δὲν χάθηκε ὁ κόσμος!, ἀπακρίνεται ὁ γίγαντας σκέπται. Τὸ πρῶτον θὰ βλέπῃς καλύτερα!

Δὲν ἔχει καμμία διάθεσι γιὰ χιούμορ. Τὸ λέει μόνο γιὰ νὰ παρηγορήσῃ τὸν ἄλ-

λον. Ἐκεῖνος ὅμως βρίσκει πάλυ πετυχημένο τὸ ἄστεϊο καὶ σκάει στὰ γέλια. Τότε ἀπὸ ἀλόγυρα ἀκούγονται φωνές:

— Σκάστε, ἠλίθιοι! Θέλετε νὰ μᾶς ἀκούσουν;

Στ' ἀλήθεια, ὁ συμμορίτης συμμαζεύεται.

— Ἔχουν δίκιο!, λέει τοῦ Γαλέρα. Μὴ μὲ κάνης νὰ γελάω, γιατίι ἂν μᾶς πάρη χαμπάρ: ὁ Ζορρό, μπαρεῖ ν' ἀναγκαστοῦμε νὰ τὸν σκοτώσουμε καὶ ὁ Ἐλ...

Δὲν προλαβαίνει ν' ἀποσώση τὰ λόγια του.

Ὁ πειλώριος Γαλέρας σηκώνει τεντωμένο τὸ χέρι του καὶ μὲ μὰ ἀπλυστατη κίνησι, τὸ κατεβάζει ἐπάνω στὸ κειφάλι τοῦ συμμορίτη, ποὺ κλείνει τὰ μάτια καί... ταξιδεύει στὴ χώρα τῶν ὀνείρων, χωρὶς νὰ βγάλη οὔτε «κίχ»!

Ὁ Γαλέρας θριαμβεύει

ΠΕΡΝΑΕΙ λίγη ὥρα ἀκόμα χωρὶς νὰ συμβῆ τίποτα. Μόνο ποὺ τὰ σύννεφα ἀνοίγουν καὶ τὸ φεγγάρι ξεμυτίζει ἀπὸ πίσω τους. Ἐπί οὗ κόσμος φωτίζεται καὶ οἱ συμμορίτες μποροῦν νὰ βλέπουν ὁ ἓνας τὸν ἄλλον καὶ νὰ διακρίνουν καλύτερα τὸ ἔμπρατὴς σπηλιάς.

Ὁ Γαλέρας μένει στὴ θέσι του. Ὁ ἄλλος συμμορίτης, κοιμάται πάντα πλάι... στὰ πόδια του...

Τότε ἀκούγονται βήματα πρὸς πλησιάζουν καὶ δυὸ ἄγ-

θρωποὶ βγαίνουν ἀπὸ τὴ σπηλιά. Εἶναι ὁ Ζορρό μὲ τὸν Μιράλες. Οἱ συμμορίτες ὀρμοῦν ἐπάνω τους.

Ὁ Γαλέρας οὔτε αὐτὴ τὴ φορά κουνάει ἀπὸ τὴ θέσι του. Ὁ Ζορρό δὲν φοράει τὸν μανδύα, τὸ μαῦρο σομπρέρο καὶ τὰ μαῦρα γάντια του καὶ εἶναι ἀγνώριστος.

Ὁ γιγαντόσωμος σωματοφύλακός του λοιπὸν δὲν σκοτίζεται ποὺ βλέπει νὰ τὸν πιάνουν οἱ ληστές. Οὔτε ὅταν ἀκούη κάποιον ἀπ' αὐτοὺς νὰ τοῦ λέη:

— Δὲν θάθελα νάμιουν οὔτε ψύλλος στὸν κόρφο σας, μὲ τὸ θυμὸ ποὺ ἔχει ὁ Ἐλ Μάστερ!

Κι' ἓνας ἄλλος ἀπὸ τοὺς συμμορίτες προσθέτει:

— Ἀλλὰ δὲν εἶναι σωστὸ νὰ φερᾶς μάσκα, ὅταν ὁ σύντροφός σου ὁ Μιράλες, μᾶς ἔδειξε ποιός εἶναι! Πρέπει νὰ κάνης κι' ἐσὺ τὸ ἴδιο! Ἔλα! Βγάλε τὴ μάσκα σου! Θέλουμε νὰ δοῦμε ἐπὶ τέλους, ποιός εἶναι ὁ περιβόητος Ζορρό!

Ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητὴς δὲν σαλεύει. Ὅσο γιὰ τὸν Γαλέρα, αὐτὸς ἀνατινάξεται ξαφνιασμένος τούτῃ τὴ φορά, χωρὶς ὅμως καὶ πάλι νὰ σηκωθῆ ἀπὸ τὴ θέσι του. Μάλιστα χασκογελάει μαναχός του.

— Ἀκου βλακεία!, μурμουρίζει. Πῶς θὰ δοῦμε ποιός εἶναι ὁ Ζορρό, βγάζοντας τὴ μάσκα ἐνὸς ἀλλοινοῦ; Αὐτοὶ μὲ ξεπερνᾶνε στὴν κουταμάρα! Μαντόνα μίλα!

— Βγάλε τὴ μάσκα σου,

γιατί τὸ φεγγάρι πηγαίνει πάλι νὰ χαθῆ στὰ σύννεφα καὶ δὲν θὰ προλάβουμε νὰ σὲ δοῦμε!, λέει ἄγρια ἕνας ἀπὸ τοὺς συμμορίτες.

Εἶναι φανερό ὅμως πὼς κανεὶς τους δὲν τολμάει νὰ τὸν πλησιάσῃ, γιὰ νὰ τοῦ τὴν ἀφαιρέσῃ μόνος του. Κι' αὐτὸ δὲν εἶναι παράξενο, ὅσο κι' ἂν οἱ ἀντίπαλοί του εἶναι τόσο πολλοί. Τὸ θρυλικὸ ὄνομα τοῦ Μασκοφόρου Τιμωροῦ σπέρνει πάντα τέτοιον ὑπερφυσικὸ πρόμο, ἀνάμεσα στοὺς παρανόμους.

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ζορρό!, φωνάζει ἐκεῖνος μὲ παράξενα χτυπητὴ φωνή. Δὲν πρόκειται ποτὲ νὰ βγάλω μόνος τὴ μάσκα μου! Ἀφοῦ θέλετε νὰ δῆτε τὸ πρόσωπό μου, ἐλάτε νὰ μοῦ τὴν ἀφαιρέσετε ἐσεῖς!

Αὐτὰ τὰ λόγια δὲν τὰ φωνάζει τυχαῖα. Ἐχει γνωρίσει στὸ λιγοστὸ φῶς τοῦ φεγγαροῦ, τὸ μέρος ποὺ βρίσκεται. Ξέρει πὼς ὁ Γαλέρας πρέπει νὰ εἶναι κρυμμένος κάπου ἐκεῖ γύρω. Ξέρει καὶ τὸ παράξενο καὶ κουτὸ μυαλό του καὶ καταλαβαίνει, πὼς γιὰ νὰ μὴν ἔχη ἀνακατευθῆ ἀκόμα, δὲν θὰ τὸν ἔχη γνωρίσει.

Κι' ἀλήθεια... Τούτῃ τὴν φορὰ ὁ Γαλέρας πετιέται ὀρθὸς κι' ἕνα φοβερὸ μουγγρητό, ἴδιο καὶ χειρότερο μ' ἐκεῖνο τοῦ θηρίου τῆς σπηλιάς βγαίνει ἀπ' τὸ λαρύγγι του. Τὴν αἰλλή στιγμή ὀρμάει σὰν ἀφηνιασμένος ταῦρος ἐπάνω στοὺς συμμορίτες, ἀδιαφορώντας ἂν κρατοῦν στὰ χέρια τους πιστόλια ἢ ὄχι.

Τὸ φεγγάρι, σὰν νὰ συμμαχῆ μαζί του, κρύβεται τὴν ἴδια στιγμή πίσω ἀπὸ τὰ μαῦρα σύννεφα.

Ὁ Γαλέρας ἀρπάζει τοὺς δυὸ ἀπὸ τοὺς συμμορίτες ποὺ βρίσκονται ἔμπρός του. Χτυπάει μὲ δύναμι τὰ κεφάλια τους μετὰξύ τους. Ὅταν τοὺς ἀφήνει νὰ σωριαστοῦν κάτω, εἶναι κόλας νεκροί. Οἱ ἄλλοι, μέσαι στὴ σκοτεινιά, δὲν προλαβαίνουν ν' ἀντιληφθοῦν τί ἀκριβῶς γίνεται. Ἀκοῦν ὡστόσο τὶς φωνές τῶν συντρόφων τους καὶ στρέφουν ταραγμένοι τὰ κεφάλια.

Αὐτὸ περιμένει ὁ Ζορρό. Δίνει μιὰ δυνατὴ σπρωξιὰ στὸν Μιράλις ποὺ στέκεται πλάϊ του καὶ τὸν ξαπλώνει κάτω. Ὑστερα παίρνει κι' αὐτὸς μιὰ κατὰπληκτικὴ βουτιά, ἐνῶ σφαῖρες σφυρίζουν ματαιασμένα ἐπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους.

Μὲ τὴ βουτιά ποὺ ἔχει πάρει, τὸ κεφάλι τοῦ Μασκοφόρου ἔκδικητὴ χώνεται στὸ στομάχι ἐνὸς συμμορίτη, ποὺ τὸν ἔχει δὴ νὰ σημαδεύῃ τὸν Γαλέρα. Ἀκούγεται ἕνα βογγητὸ πόνου. Ὁ συμμορίτης τινάζεται πέντε μέτρα μακριά, ἐνῶ ὁ Ζορρό καπρακυλάει στὸ ἔδαφος. Τραβάει τὰ πιστόλια του καὶ πυροβολεῖ πὶς κινούμενες σκιές ποὺ βλέπε! ὀλόγυρά του. Ἀκούει καινούργιες κραυγές πόνου. Ἄλλες σκιές φεύγουν, ἀλλὰ καινούργιοι πυροβολισμοὶ ἀντηχοῦν. Τοὺς ἔχει ρίξει ὁ Μιράλις ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ βρίσκεται ξαπλωμένος. Οἱ ληστές οὐρλιάζουν, βλαστημοῦν

καὶ σωριάζονται στὴ γῆ. Ταυτόχρονα ἀκούγονται γοερὲς κραυγές. Προέρχονται ἀπὸ ἕναν συμμορίτη πού τὸν ἔχει ἀρπάξει ὁ Γαλέρας καὶ τὸν ἔχει... περιποιηθῆ!

Γιὰ μιὰ στιγμή γίνεται σιωπή. Ὁ Μασκοφόρος ἔκδικητῆς καταλαιβαίνει πῶς οἱ ἀτίπαλοί του ἔχουν ὅλοι τεθῆ ἐκτὸς μάχης. Βιλέπει ὁμῶς τὸν Γαλέρα, πού σχεδὸν ἔχει φτάσει ἐπάνω ἀπὸ τὸν πεσιμένο Μιράλες καὶ εἶναι ἔτοιμος νὰ τὸν... λιώση μὲ τὸ τακούνι του, σὰν σκουλήκι.

— Ὅχι αὐτόν, ἀμίγο!, τοῦ φωνάζει. Εἶναι φίλος!

— Φίλος, σενόρ Ζορρό; μουρμουρίζει κατὰπληκτος ὁ Γαλέρας. Κι' ἐγὼ πού πήγαίνα νὰ τὸν περιποιηθῶ!...

Ὁ Ζορρό πάει στὸν χορὸ

ΤΟ ΑΛΛΟ βράδυ τὸ Προεδρικό μέγαρο εἶναι γεμάτο φῶτα καὶ κίνησι. Ὁ χορὸς δίνει καὶ παίρνει στὰ σαλόνια του. Πολλές προσωπικότητες ἀπ' ὅλη τὴ χώρα εἶναι προσκαλεσμένες. Ὅλοι οἱ πλουσιώτεροι εὐγενεῖς. Ἀνάμεσα σ' αὐτούς, νεαρώτερος εἶναι ὁ 17χρονος Δὸν Σάντρο Βέγκα, γιὸς τοῦ Δὸν Ντιέγκο Βέγκα, πού πέθανε ἐδῶ καὶ λίγον καιρό.

Ὁ Σάντρο εἶναι φτυστός ὁ πατέρας του. Στὸ πρόσωπο, ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλα τὰ ἄλλα. Ἴδ' ὅπως θάκανε κι' ἐκεῖνος, τριγυρίζει τὰ κοσμοπλημμυρισμένα σαλόνια, μὲ τὸ ἀρω-

ματισμένο μαντηλάκι τοῦ σπῆ μύτη. Μοιάζει νὰ βρίσκει πνιγηρὴ τὴν ἀτμόσφαιρα. Συνεχῶς μπαίνοβγαίνει στὶς βεράντες γιὰ νὰ παίρνη ἀέρα. Μά, ὅπου περνάει, τὸν κυττάζουν μὲ λύπη καὶ περιφρόνησι. Οἱ ὄμορφες σεμιορίτες, σκύβουν καὶ λένε στ' αὐτί, ἢ μιὰ τῆς ἄλλης:

— Εἶναι ὁ Δὸν Βέγκα! Σὲ μιὰ ἡλικία πού ὅλοι οἱ νεαροὶ εὐγενεῖς ἀσχολοῦνται μὲ τὰ ὄπλα, ἐκεῖνος ἐνδιαφέρεται μονάχα γιὰ τὴν ποίησι!

Καὶ κρυφογελοῦν πίσω ἀπ' τὴν πλάτη του, κρύβοντας μὲ τὶς βεντάλιες τοὺς τὰ πρόσωπα, γιὰ νὰ μὴν τὶς ἀντιληφθῆ. Καί, ὅπως φαίνεται, ὁ Δὸν Σάντρο δὲν ἀντιλαμβάνεται τίποτ' ἀπολύτως ἀπ' ὅλα αὐτά...

* * *

Ἐνα ἀπὸ τὰ σαλόνια τοῦ ἐπάνω πατώματος εἶναι κλεισμένο. Ἐξω ἀπὸ τὴ μεγάλη τρίφυλλη πόρτα τοῦ ὑπάρχουν φρουροί.

Στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σαλονιοῦ ἔχουν σύσκεψι καμμιά δεκαρτὰ ἡλικιωμένοι ἄνδρες. Ἀνάμεσά τους διακρίνεται ὁ Πρόεδρος τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν τοῦ Μεξικου, ὁ Ἀντιπρόεδρος καὶ μέλη τοῦ Ὑπουργικοῦ Συμβουλίου. Συζητοῦν διάφορες λεπτομέρειες γιὰ τὸ πρόγραμμα τῆς ἐκλογικῆς μάχης πού πρόκειται νὰ δώσουν.

— Ἀλλάξα ἀπόφασι, λέει αὐτὴ τὴ στιγμή ὁ Πρόεδρος. Πιστεύω πῶς εἶναι καλύτερα, τὴν πρώτη περιοδεία νὰ τὴν κάνει ὁ Δὸν Ρογτρέγκεζ

—ὁ Ἀντιπρόεδρος— πού εἶναι καλύτερος ρήτωρ καὶ ἐπομένως ἰκανότερος ἀπὸ μένα! Πρέπει νὰ ἐξαντιλήσωμε ὅλα μας τὰ ἐπιχειρήματα. Αὐτὴ τὴν φορά, οἱ ἀντίπαλοί μας εἶναι σκληροὶ καὶ ἀποφασισμένοι...

— Πολὺ φοβάμαι πὼς δὲν θὰ μᾶς πολεμήσουν μὲ τίμια μέσα!, λέει ὁ Ἀντιπρόεδρος. Ἄκουσα κάτι φήμες γιὰ παράνομες συγκεντρώσεις κακοποιῶν, πού τὶς ὑποκινεῖ κάποιος μυστηριώδης κακοποιός. Ὀνομάζει τὸν ἐαυτό του μέλλοντα Πρόεδρον τοῦ Μεξικου!

Γιὰ μιὰ στιγμὴ γίνεται σιωπὴ. Φαίνεται πὼς οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖνοι προσπαθοῦν νὰ ὑπολογίσουν πόση σοβαρότητα κλείνουν αὐτὰ τὰ λόγια. Ξαφνικὰ κάποιος γελάει.

— Ἡ κανένας τρελλὸς θὰ εἶναι, ἢ κανένας ἀπὸ τοὺς συνηθισμένους μεγαλομαγειροὺς. Δὲν νομιμίζω πὼς πρέπει νὰ ἀσχοληθοῦμε σοβαρὰ μαζί του...

— Ἀντιθέτως, σενοῦρες, πρέπει νὰ τὸν ὑπολογίσετε πάρα πολύ!, ἀκούγεται τότε μιὰ δυνατὴ φωνή, πού ἔρχεται ἀπὸ τὴν πόρτα τῆς βεράντας.

Ὅλα τὰ μάτια γυρίζουν πρὸς τὰ ἐκεῖ. Μὲ ἐκπληξὶ διαπιστώνουν πὼς ἡ βεραντόπορτα εἶναι ἀνοιχτή. Στὸ ἀνοιγμά τῆς στέκει ἕνας ἀνθρώπιος ντυμένος στὰ ὀλόμαυρα. Τὸ πρόσωπό του εἶναι κι' αὐτὸ σκεπασμένο μὲ μιὰ μαύρη προσώπιδα.

— Ὁ Ζορρό!, ψιθυρίζουν

ὅλα μαζί θορυβημένοι.

Ἔνας ἀπὸ τοὺς συμβούλους πού κάθεται κοντὰ στὴν πόρτα, ὑψώνει τὸ χέρι, νὰ τραβήξῃ ἕνα μεταξωτὸ κινδύνη πού κρέμεται πίσω τῆς, γιὰ νὰ καλέσῃ τοὺς φρουροὺς. Δὲν ἀποτελεῖώνει ὅμως τὴν κίνησί του. Ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητὴς γρήγορος σὰν ὀσπριαντὴ τραβάει τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ πιστόλια του καὶ τὸ γυρίζει κατὰπάνω του.

— Παρακαλῶ, σενοῦρ Μορένο!, λέει ψυχρὰ. Μὴ με ἀναιγκάσετε νὰ κάνω κάτι πού δὲν θέλω. Ἡρθὰ σὰν φίλος, γιὰ νὰ σᾶς προστατεύσω ἀπὸ ἕναν φοβερὸ ἐχθρό!

Ὁ Πρόεδρος τοῦ Μεξικου σηκώνεται ὀρθίος στὴ θέσι του. Τὸ πρόσωπό του ἔχει γίνῃ κατακόκκινον ἀπὸ θυμό.

— Φίλος!, φωνάζει. Δὲν πιστεύετε βέβαια στ' ἀλήθεια, σενοῦρ, πὼς οἱ Κυβερνήτες μποροῦν νὰ ἔχουν φίλο ἕναν ληστή! Πὼς τολμήσατε νὰ ἐλιθετε ἐδῶ μέσα;

— Τολμῶ ὅ,τιδήποτε προκειμένου νὰ ἐξυπηρετήσω ἀνθρώπους πού πιστεύω πὼς ἐργάζονται γιὰ τὸ καλὸ τοῦ λαοῦ, σενοῦρ!, ἀποκρίνεται περήφανα ὁ Ζορρό. Ἄσχετα μὲ τὸ τί πιστεύουν ἐκεῖνοι γιὰ μένα! Καὶ τόλμησά λοιπὸν νὰ ἔλθω, γιὰ νὰ σᾶς πληροφορήσω ὅτι ὁ Ἐλ Μάστερ σχεδιάζει τὴν δολοφονία σας! Τὴ δ'κὴ σας καὶ τοῦ Δὸν Ροντρίγκεζ! Θὰ χτυπήσῃ τὸν ἕναν κατὰ τὴν περιοδεία του καὶ τὸν ἄλλον ἐδῶ μέσα' σ' αὐτὸ τὸ μέγαρο. Ὑστερὰ θὰ πάρῃ τὴν Ἀρχὴ στὰ χέρια

του με προξικόπημα!

Σωπαίνει. 'Ο Πρόεδρος του Μεξικού συλλογίζεται λίγο κι' ύστερα λέει επίσημα:

—Σενόρ εϊσθιε ένας έκτος νόμου. Λυπούμαι, αλλά δεν μπορώ να δεχθώ τις πληροφορίες σας, με τον τρόπο που τις δίνετε! — και κυττάζει τὸ πιστόλι. Πιστεύω περισσότερο ὅτι κάτι κερδοσκοπικὸ ἐπιδιώκετε, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ πετύχετε! Θὰ διατόξω νὰ σὰς συλλάβουν καὶ νὰ σὰς ἀφαρέσιουν αὐτὴ τὴν προσωπίδα!

— Μπουένιας νότσες, σε-νόρ! Καλημέχτα!, φωνάζει ὁ Ζορρό με μιὰ υπόκλιση. 'Εγὼ ἔκανα τὸ καθήκον μου νὰ σὰς εἰδοποιήσω...

Καὶ μ' αὐτὰ τὰ λόγια κά-νει ἕνα γοργὸ βήμα πίσω καὶ κλείνει τὴν βεραντόπορτα. Μὲ δυὸ πηδιές φτάνει στὸ κιγκλίδωμα τῆς βεράντας. Πίσω του ἤδη ἀκούγονται φωνές καὶ τὰ βήματα τῶν φρουρῶν που τρέχουν κ'όλας πρὸς τὸ μέρος του. Περνάει τὸ κορμί του πάνω ἀπὸ τὰ κάγκελλα καὶ τὰ χέρια του ἀρπάζουν κάτι μαύρο, που κρέμεται στὸν ἀέρα. Εἶναι τὸ μαστίγιό του. Στὴ στιγμὴ γλισπράει ἀπ' αὐτὸ στὸ ἴσόγειο. Μετὰ μ' ἕνα ἐπιδέξιο τράβηγμα, τὸ παίρνει στὰ χέρια του καὶ τὸ τυλίγει γοργά.

* * *

Βρίσκεται στὴν κάτω βε-ροάντα. Ἐτοιμάζεται νὰ πη-δήση στὸν κήπο, ἀλλὰ βλέ-πει ἕνα πλήθος στρατιῶτες νὰ ὀρμιοῦν πρὸς τὸ μέρος του. Πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς μά-

λιστα, ξεκρεμοῦν τὰ ὄπλα ἀ-πὸ τοὺς ὤμους τους κι' ἀρχί-ζουν νὰ τὸν σημαδεύουν.

'Αδίστακτα τότε ὁ Μασκο-φόρος ἔκδικητῆς ρίχνεται πρὸς τὰ πίσω. Μὲ μιὰ σπρω-ξιά ἀνοίγει τὴν πόρτα τῆς βε-ράντας καὶ παραμερίζοντας καὶ τὰ βαρεῖα παραπετάσμα-τα, ὀρμάει μέσα σ' ἕνα κρο-σμοπλημμυρισμένο σαλόνι, με τὸ σπαθὶ στὸ χέρι. Ἐμ-πρὸς του χορεύει ἕνα ζευγά-ρι: ἕνας νεαρὸς ἀξιωματι-κὸς καὶ μιὰ ὁμορφὴ σενιόρα, που τριμάζει καὶ ὀπισθοχω-ρεῖ. Ὁ ἀξιωματικὸς κάνει νὰ τραθήξῃ τὸ σπαθὶ του.

Ὁ Ζορρό πηδάει κοντὰ του. Μὲ τὴν λεπίδα τοῦ ξί-φους του τὸν ἐμποδίζει ν' ἀ-ποταλειώσῃ τὴν κίνησίν του. Παίρνει αὐτὸς τὸ σπαθὶ τοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ τὸ πετάει στὴν ἄλλη γωνία. Ὑστερα χύνεται στὴν πόρτα τοῦ βά-θους. Πρὶν προλάβῃ κανεὶς νὰ τὸν ἐμποδίσῃ, τὴν ἀνοίγει καὶ χάνεται. Βγαίνει σπὴ πί-σω πλευρὰ τοῦ κτιρίου, ὅπου τὸν περιμένει τὸ ὑπέροχο ἄ-λογό του. Μ' ἕνα πήδημα βρί-σκικεταὶ στὴ ράχι του καὶ ξε-κινάει με γοργὸ καλπασμό.

Σχεδὸν ἀμέσως ἕνας οὐλα-μιὸς ἀπὸ ἱππεῖς ρίχνεται πί-σω του. Ὁ Μασκοφόρος ἔκ-δικητῆς ὅμως ἔχει προηγηθῆ δύο τετράγωνα. Κάνει τὴ βόλ-τα του καὶ ξαναγυρίζει στὸ Ἰκυβερονεῖο, τὸ μόνον μέρος, που δὲν θὰ σκεφθοῦν νὰ τὸν ἀναζητήσουν πιά οἱ διώκτες του. Ἀφήνει τὸ ἄλογό του σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνία. Βγάζει τὸ λάσσο του, τὸ τινάζει καὶ

σικαρφαλώνει στὸν ἴδιο ἐξώ-
στη που βρισκόταν καὶ προη-
γουμένως, παρακολουθώντας
αὐτὰ που ἔλεγαν στὴ σύσκε-
ψη. Ὅλοι ἐκεῖ μέσα ἔχουν πᾶ-
ρει τὶς συνηθισμένες τους θέ-
σεις. Συζητοῦν μόνο μὲ κά-
ποια νευρικήτητα.

— Θὰ κάνω τὴν περιοδεία
χωρὶς νὰ λάβω καθόλου τὴν
προειδοποίησι ὑπ' ὄψι μου!,
φωνάζει ὁ Ἀντιπρόεδρος τοῦ
Μεξικῆ. Οὔτε θὰ ἐνισχύσω
τὴ φρουρὰ ἅπως λέτε, Δὸν
Μορένο! Τὸ θεωρῶ ἀστεῖο,
ὅτι ἓνας ληστής θὰ τοιμήσῃ
νὰ ἐπιτεθῆ ἐναντίον μιᾶς ἴλης
τοῦ τακτικῆ στρατοῦ!

— Ἐχει δίκιο ὁ Δὸν Ρον-
τρίγκεζ!, λέει ἤρεμα ὁ Πρόε-
δρος. Ἄν δείξουμε πὼς φο-
βόμαστε τόσο πολύ, θὰ γί-

νουμε ρεζίλι. Οἱ πολιτικοί
μας ἀντίπαλοι θὰ τὸ ἐκμε-
ταλλεθοῦν γιὰ νὰ μᾶς πολε-
μήσουν. Καὶ ἀσφαλῶς αὐτοὶ
θὰ ἔχουν ὀπλίσει καὶ τοὺς
ληστές.

— Ἐκεῖνο που ξέρω ἐγώ,
λέει ὁ Δὸν Μορένο ἤσυχα, εἴ-
ναι πὼς αὐτὸς ὁ σενὸρ Ζορρό
δὲν εἶναι ἓνας συνηθισμένος
ληστής, ὅπως θέλουν νὰ τὸν
παρουσιάσουν. Στὴν Ἄλτα
Καλιφόρνια ὁ λαὸς τὸν λα-
τρεύει σὰν Θεό. Ἐχει βοηθή-
σει κι' ἄλλες φορές τὸ Μεξι-
κό. Καὶ σήμερα κινδύνεψε τὴ
ζωή του, μόνο καὶ μόνο γιὰ
νὰ ἔρθῃ νὰ σᾶς εἰδοποιήσῃ
νὰ προσέξετε!

Καθὼς ὁ Δὸν Μορένο μι-
λάει, ὁ Μασικαφόρος Ἐκδικη-
τῆς προσέχει τὶς μυτερὲς μύ-

Ἡ πελώρια φωτιά ἔχει τὸ σχῆμα ἑνὸς κεφαλαίου «Z»

‘Ο Ζορρό κι’ ο Γαλέρας παρακολουθούν δυο άλλους καβαλλάρηδες.

ρες τών παπουτσιών του και κάτι άλλο του έρχεται στο μου. Ύστερα κυττάζει και πὰ παπούτσια του Προέδρου, που άπαντάει στον Μορένο και που είναι έξ ίσου μιτερά.

— Ίσως όμως τον έχουν βάλει οι αντίπαλοί μας ακριβώς για να μάς παραπλανήση, Δόν Μορένο, λέει ο Πρόεδρος. Έγώ συμφωνώ με τον Δόν Ροντρίγκεζ.

‘Ο Ζορρό δεν θέλει ν’ ακούση περισσότερα. Ύποχωρεί επάνω στη βεράντα. Πλησιάζει τη δεύτερη πόρτα που υπάρχει σ’ αυτή και που βγάζει σ’ ένα άλλο δωμάτιο. Είναι ή κρεβατοκάμαρα του Προέδρου και είναι άδεια και σκοτεινή αυτή την ώρα.

‘Ο Μαισκοφόρος Τιμωρός χώνεται μέσα. Φθάνει στην πόρτα της. Την ανοίγει σι-

γά - σιγά." Έξω στον διάδρομο δὲν ὑπάρχει κανεὶς. Βγαίνει σιτὶς μύτες. Κάνει δυὸ βήματα κι' ἀκούει μιὰ ἄγρια φωνὴ πίσω του νὰ λέη:

— 'Ακίνητος, σενὸρ Ζορρό! Πάνω τὰ χέρια!

Δὸν Σάντρο, εἶσαι ὁ Ζορρό

ΜΕ ΤΗΝ ΑΚΡΗ τοῦ ματιοῦ του βλέπει τοὺς δύο στρατιῶτες ποὺ ἔχουν ἀνέβει μόλις τὴ σκάλα καὶ τὸν σημαδεύουν μὲ τὰ τουφέκια τους. "Αν δὲν ἔχη ἀκούσει τὰ βήματά τους, φταίει τὸ παχὺ μονοκόμματα χαλί, ποὺ εἶναι στρωμένο ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη τοῦ διαδρόμου.

'Ὡστόσο ὁ Μασκιοφόρος 'Εκιδκτηὴς δὲν ὑπακούει στὴ διαταγὴ τῶν δύο στρατιωτῶν, ποὺ ἔρχονταν γὰρ ν' ἀντικαστήσουν τοὺς φρουροὺς τοῦ Προέδρου. Ἀντὶ νὰ σταθῇ ἀκίνητος καὶ νὰ σηκώσῃ ψηλὰ τὰ χέρια, λυγίζει τὰ γόνατα καὶ πέφτει σχεδὸν μὲ τὰ μούτρα στὸ πάτωμα.

Δυὸ ταυτόχρονα πυροβολισμοὶ ἀκούγονται. Δυὸ φλογισμένα μολύβια σφυρίζουν τὸ τραγούδι τοῦ θανάτου ἐπιάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Δυὸ βιλασπήμιες ἀπὸ τὰ στόματα τῶν στρατιωτῶν ἀκολουθοῦν.

'Ὁ Ζορρό ἔχει ἀρπάξει τὸ χαλί καὶ τὸ τραβάει μὲ δύναμη. Οἱ φρουροὶ νοιώθουν τὴ γῆ νὰ τινάζεται: σὰν ἅτι κάτω ἀπὸ τὰ πόδια τους κι' ἔρχονται ἀνάσκελα, κατρακυλώντας τὶς σκάλες, ποὺ μό-

λις εἶχαν ἀνέβει.

Ἵστερικὰ γυναικεῖα ξεφωνητὰ καὶ δυνατὲς ἀντρικὲς φωνὲς ἐκπλήξεως ἀντηχοῦν ἀπὸ τὸν κάτω ὄροφο, ποὺ εἶναι τὰ κοσμοπλημμυρισμένα σαλόνια τοῦ χοροῦ. Ἀκούγεται κιόλας πεδοβιλητὸ πολλῶν ἀνθρώπων στὴ σκάλα.

'Ὁ Ζορρό πετιέται ὄρθιος καὶ τρέχει πρὸς τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου. Σταματᾷ ἐν μὲν πύρτα. Προσπαθεῖ νὰ τὴν ἀνοίξῃ ἀλλὰ εἶναι κλειδωμένη. Συνεχίζει, λοιπὸν, τὸ τρέξιμό του. Πίσω του, ὅμως ἔχουν φθάσει οἱ διώκτες του. Ἀκούγονται κι' ἄλλοι πυροβολισμοί. Μερικὲς σφαῖρες σφηνώνονται στὸν τοῖχο πίσω του. Βρίσκεται ἐκτὸς κινδύνου, ὅμως, γὰρ λίγο, γιατί ἔχει στρίψει πάλι. Βλέπει ἐμπρὸς τῆς τῆς φαρδεῖα σκάλα. Κι' ἀπ' τὴν πλευρὰ ὁ διάδρομος καταλήγει σὲ μιὰ σκάλα, ἴδια, ὅπως καὶ τὴν προηγούμενη. Κατεβαίνει κι' αὐτὴ στὸ μεγάλο σαλόνι τοῦ χοροῦ, ἀπὸ τὴν ἀντίθετη πλευρὰ τῆς ἄλλης.

Καυούργιες κραυγὲς καὶ ὕστερικὲς φωνὲς ξεσποῦνε. Ἐκατοντάδες μάτια κυττάζουν γουρλωμένοι τὸν Μασκιοφόρο Τιμωρό.

Εὐτυχῶς γὰρ τὸν Ζορρό, ὅλοι αὐτοὶ οἱ εὐγενεῖς φοροῦν τὰ πολυτελῆ τους χορευτικὰ ἱκσπούμια καὶ δὲν κρατοῦν ἵππια ἐπάνω τους. Οἱ δυὸ φρουροὶ, ὅμως ποὺ στέκουν στὴν πύρτα τῆς εἰσόδου, σηκώνουν τὰ τουφέκια τους καὶ, βίσισχίζοντας τὸν κόσμο, χυμοῦν πρὸς τὸ μέρος του.

Ὁ Ζορρό καταλαβαίνει ἰπῶς δὲν προφταίνει νὰ κατέβῃ τὴ σκάλα, χωρὶς νὰ πέση ἐπάνω τους. Ἀδίστακτα λοιπὸν καιθαλλάει τὸ περβάζι τῆς καὶ πιηδάει κάτω. Εἶναι ἓνα καταπληκτικὸ πῆδημα. Ὅπως ἡ μαύρη μπέρτα τοῦ ἀνεμίζει σιτὸν ἀέρα, μοιάζει σὰν κάποια τεράστια νυχτερίδα, ποὺ ἔχει ξεφύγει ἀπὸ τὸν κόσμον τῶν ὀνείρων. Καί, ὅπως, τὰ ὄνειρα, ἔτσι κι' αὐτὸ κίρατάει μόνο ἓνα δευτερόλεπτο. Τὴν ἄλλη στιγμή, βρίσκεται προσγειωμένος ἀνάμεσα στὰ ζευγάρια ποὺ ὀπισθοχωροῦν τρομαγμένα. Τὰ δυὸ περίστροφα τοῦ βρίσκονται ὡς διὰ μαγείας στὰ χέρια τοῦ καὶ γίνονται ἰδιόμορφα γιὰ καινούργια γυναῖκα κεῖθα ξεφωνητά.

— Ὅποιος κινηθῆ ἔναντί μου θὰ πέση νεκρός!, φωνάζει ἄγρια ὁ Ζορρό.

Καὶ ὀπισθοχωρεῖ μὲ γρήγορα βήματα πρὸς τὴν πόρτα τῆς βεράντας. Φθάνοντας ἐκεῖ στέκει μὰ στιγμή μόνο. Ὑστερὰ κάνει ἓνα βῆμα πίσω ἀκόμα καὶ ἐξαφαιίνεται ἀπὸ τὰ βαρεῖα παραπιστώματα.

Γὰ δυὸ - τρία δευτερόλεπτα κομῆς δὲν τολμάει νὰ κινηθῆ πρὸς τὴν πόρτα τῆς βεράντας. Ἀπὸ ἔξω ἀκούγεται τότε μὰ κραυγὴ τρόμου.

Πρῶτος ἓνας νεαρὸς ἀλλὰ γιγαντόσωμος ὑπολοχαγός, πιηδάει πρὸς τὰ ἐκεῖ, τραβάει τὰ παραιπετάσματά καὶ ἰορμιάει ἔξω, ἀκικλουθιούμενος ἀπὸ τοὺς δύο φρουροὺς, ποὺ μὲ μόλις τώρα ἔχουν καταφέρει

νὰ φτάσουν κεντά.

— Χίλιοι διαβάλοι!, φωνάζει ὁ Ντιάζ — γιατί αὐτὸς εἶναι ὁ γιγαντόσωμος ὑπολοχαγός.

Ἀναμιαλισσιμένος, πεισμένος μπρούμυτα στὴ βεράντα καὶ ἰσαλεύοντας σὰν σκουλήκι ποὺ τοῦ ἔχουν πατήσει τὴν οὐρά, βρίσκεται ὁ νεαρὸς καιμψευόμενος, καιπαλέρο, Δὸν Σάντρο Βέγκα.

Ὁ Ντιάζ τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἀνασηκώνει. Τὸν κιντάζει μὲ γουιρλωμένα μάτια.

— Τί γυρεύετε ἐσεῖς ἐδῶ; ρωτάει μὲ σουφρωμένα φρύδια.

— Στε... στεκόμουν!, ἀπεκρίνεται σιασπισμένος ὁ δεκαεπτάχρονος νεαρός. Ἐρέμβαζα, σενοῖρ Ντιάζ... Ὅταν ἄξαφνα... ἄξαφνα...

Παρατηρεῖ μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα τοὺς φρουροὺς καὶ πρὸ πίσω τὶς σενιόρες καὶ σενορίτες ποὺ ἔχουν στριμωχτῆ στὴ μπαλκονόπορτα γιὰ νὰ βλέπουν.

— Κ' ἄξαφνα; φωνάζει ἀνυπόμονα καὶ χοντρά ὁ Ντιάζ.

— Ἄξαφνα μ' ἔσπρωξε κίτ! Δὲν πρόλαβα νὰ δῶ τί ἦταν ἀποκρίνεται ἀποσιβωμένος ὁ Σάντρο. Βρέθηκα κάτω...

Καὶ σαγκιώνει τὰ χεῖλια καὶ χαμηλώνει ντροπιαλὰ τὰ μάτια, καθὼς βλέπει τὶς σενορίτες νὰ φέρνουν τὰ χέρια στὰ στόματα, γιὰ νὰ κρύψουν τὰ χοιμιάγειλά τους.

— Βρέθηκες κάτω, ἔ; οὐρλιάζει ὁ ὑπολοχαγός καὶ τὰ

μάτια του άστράφτουν. Είχε δίκιο λοιπόν ο Ριάθ (*) που υποπτεύεται τον Δόν Ντιέγκο! Τώρα βλέπω, έδώ ο υιός του!

Ο Σάντρο τον παρατηρεί σαστισμένος.

— Μπορείτε να μου πείτε τί έννοείτε, σενόρ; ρωτάει ψυχρά.

— Εσείς μπορείτε να μου δείξετε τί κρατάτε στο χέρι σας; μουγκρίζει ο Ντιάζ.

— Δεν κρατώ τίποτα!

— Κι' έγώ σου λέω πώς κρατάς!

Και με μια απότομη κίνηση ο ύπολοχαγός άρπάζει το χέρι του Σάντρο, το στρίβει και του παίρνει από μέσα ένα μαύρο πανί. Το άνεμίζει έμπρός στα μάτια του παλληκαριού.

— Αυτό είναι το τίποτα; στριγγλίζει.

— Αυτό είναι το μαντήλι μου! Είστε τρελλός, σενόρ Ντιάζ; φωνάζει με θυμό ο Σάντρο.

Εκείνος, όμως φέρνει το μαύρο πανί στο πρόσωπό του σκεπάζοντάς το μ' αυτό και τότε ένας ψίθυρος έκπληξέως τους πριγουρίζει, γιατί το ύφασμα μοιάζει πολύ μ' εκείνο που σκέπαζε το πρόσωπο του Ζορρό.

— Μαύρα μαντήλια έχετε τώρα; κάνει σαρκαστικά ο ύπολοχαγός.

— Μαύ φαίνεται πώς παραήπιατε απόψε σενόρ!, φω-

(*) Διάβασε το πρώτο τεύχος του «Μικρού Ζορρό» με τον τίτλο: «Ο Κεραυνός του Ζορρό».

νάζει θυμωμένος ο νεαρός Βέγκα. Θα μου άπαγορευέστε τώρα να πειθώ τον πατέρα μου; Σας προειδοποιώ ότι θα κάνω άναφορά στους προΐσταμένους σας, για τη συμπεριφορά σας, αν δεν ζητήσετε συγγνώμη!

— Κι' έγώ σας προειδοποιώ, ουρλιάζει ο ύπολοχαγός, πώς αν δεν έξηγήσετε καλύτερα, πώς βρέθηκε αυτό το μαύρο πανί στα χέρια σας, θα σας κατηγορήσω έπισημως ότι ο περίφημος σενόρ Ζορρό κι' εσείς...

Τα λόγια του Ντιάζ τά κόβει γοργός καλπασμός άλλου, που άκούγεται κάτω άκριβώς άπ' τα πόδια τους. Όλοι όρμούν στην κουπαστή της βεράντας. Ένας όλόμαυρος καιβάλλαρης ξείκινάει άπτην άκριβώς τη στιγμή κάτω από τη βεράντα του κυβερνείου και χύνεται μέσ' στη νύχτα, στο βάθος του σκοτεινού δρόμου.

Το μαύρο σομπερέρο του, ή όλόμαυρη μπέρτα που άνεμίζει στη ράχη του, δεν αφήνουν την παραμικρή άμφιβολία.

— Ο σενόρ Ζορρό!, ξεφωμίζουν όλοι με γουρλωμένα μάτια.

Ο Ντιάζ γίνεται κατακίτρινος.

— Ήταν άλήθεια ο καταραμένος αυτός!, ψελλίζει

— Που τον αφήσατε να πάρη το άλογό του και να φύγη, ένώ μπορούσατε να τον προλάβετε, αν δεν καθόσαστε να μου πείτε όλες αυτές τις άνοησίες!, λέει θυμω-

μένος ο Σάντρο. Κι' έτσι δὲν θὰ τιμωρηθῆ... πού μ' ἔσπρωξε!

Πνιχτά γέλια ἀκολουθοῦν τὰ λόγια του κι' ὁ Ντιάζ ἀναγκάζεται νὰ ζητήσῃ συγγνώμη.

Τὸ πύρινο «Ζ»

Σ ΧΕΔΟΝ ἔχει χαράξει πιά, ὅταν ὁ Δὸν Σάντρο Βέγκα γυρίζει στὸ ἀγρόκτημά του, σπῆ Ρέϊνα ντέ Λὸς Ἄντζελες. Πηγαίνει στὸ δωμάτιό του, ἀλλὰ δὲν πέφτει στὸ κρεβάτι του. Πλησιάζει στὸ τζάκι. Στριφογυρίζει ἓνα ἀγαλμιάκι πού βρίσκεται ἐκεῖ. Ἕνα μέρος τοῦ τζακιοῦ ὑποχωρεῖ καὶ ἀφήνει νὰ φανῆ στὸ σκοτεινὸ ἀνοιγμα, μιᾶς κρυφῆς πόρτας. Μπαίνει μέσα καί, περνώντας ἓναν σκοτεινὸ διάδρομο, φτάνει σὲ μιὰ σπηλιά. Εἶναι τὸ κρησφύγετο τοῦ θρυλικοῦ Ζορρό, πού ἦταν ὁ πατέρας τοῦ Σάντρο, Δὸν Ντιέγκο Βέγκα. Ἀπὸ τὸν καιρὸ ὅμως πού ἐκεῖνος πέθανε, αὐτός, ὁ Σάντρο Βέγκα — τὸ δεκαεπτάχρονο ἀγόρι, πού ὅλοι τὸ πιστεύουν γιὰ δειλὸ — ἀπόφοιτος τῆς στρατιωτικῆς σχολῆς τῆς Μαδρίτης, ἔχει πάρει τὴ θέσι του. Συνεχίζει τὸ δύσκολο καὶ γεμάτο θανάσιμους κινδύνους ἔργο του, προστατεύοντας τὸ δίκαιο καὶ τοὺς κατατρεγμένους καὶ τιμωρώντας τὴν παρανομία.

Ὁ μόνος, πού γνωρίζει τὴ διπλὴ ταυτότητά του, εἶναι ὁ γιγάντιος καὶ κάθε ἄλλο πα-

ρὰ ἔθιμνος Γαλέρας, πού ὁ Σάντρο πού ἔχει σώσει τὴ ζωὴ καὶ ἀπὸ τότε αὐτὸς τοῦ εἶναι πιστὸς σὰν σκυλί. Ἀλλὰ ἐκτὸς ἀπ' τὸν Γαλέρα, ὑπάρχει καὶ ἓνα ἄλλο πρόσωπο πού ἔχει καταλάβει τὴν ἀλήθεια: Ἡ μητέρα τοῦ Σάντρο, ἡ Δὸνα Ἰσαβέλα. Δὲν τοῦ ἔχει πῆ πὼς ξέρει τὸ μυστικό του, γιὰ ἃ μὴν τὸν δυσκολεύει στὸ ἔργο του....

Ὁ γιός, λοιπόν, τοῦ θρυλικοῦ Ζορρό, βρίσκει μέσα στὴ μυστικὴ σπηλιά, τὸν γιγαντώσωμο ὑπηρέτη του. Τοῦ χαμογελεᾷ μὲ ἀγάπη, ἀλλὰ κι' ἐκεῖνου τὰ γεμάτα ἀγαθότητα μάτια, λάμπουν.

— Γιατί, καημένε Γαλέρα, ἄργησες τόσο πολὺ νὰ φύγῃς κάτω ἀπὸ τὸ μπαλκόνι; τὸν ρωτᾷ ὁ Σάντρο, πού μὲ δυσκολία κρατᾷ τὴ σοβαρότητά του. Παρὰ λίγο νὰ εἶχα ἄσχημα ξεμπερδέματα μ' ἐκεῖνον τὸν Ντιάζ!... Δὲν τὸ περίμενα ποτέ, νὰ ἔχη τόση παρατηρητικότητα...

— Ἄχ, σενὸρ Σάντρο!, φωνάζει ἀπαιρηγόρητος ὁ γιγαντας. Νὰ μὲ συμπαθάτε! Μοῦ εἶχατε πῆ νὰ μείνω ἀπὸ ἐκεῖ κάτω καὶ μόλις μοῦ πετούσατε τὰ ρούχα σας, νὰ τ' ἀρπάξω καὶ νὰ φύγω μὲ τ' ἄλογό μου... ἔτσι ὅπως ἤμουσι κι' ἐγὼ ντυμένος μὲ ρούχα σὰν τοῦ σενὸρ Ζορρό! Δὸν Σάντρο!, ὦ, Δὸν Σάντρο! Ὀλόσωστα δὲν τὰ εἶπα; φωνάζει ἔξαλλος ἀπὸ χαρὰ ὁ Γαλέρας, γιατί δὲν θυμᾶται νᾶχη ξαναπῆ ἔτσι νεράκι ὡς τὸ τέλος, μιὰ τόσο μεγάλη φράσι!

— Μπράβο, Γαλέρα! Θα λυθώσ'τά!, του λέει ο νεαρός κύριός του, μ' αληθινή έκπληξι κι' αυτός. Καί λοιπόν; γιατί δέν ἔφυγες ἀμέσως;

— Γιατί, Δόν Σάντρο, μοῦ εἶπατε... Δηλαδή... θά πετύχουσατε... τὸ σομιπρέρο... τὸν μαϊνδύα... τὴ ζώνη μὲ τὰ πιστόλια... τό... τά...

— Τέλος πάντων, ὅλα τὰ ρούχα καὶ τὰ σύνεργα τοῦ Ζορρό, ποὺ εἶχα φροντίσει νὰ τὰ μεταπονήσω γι' ἀπόψε ἔτσι, ὥστε νὰ θγαίνουιν μὲ μιὰ κίνηση. Καὶ τὰ πετάξα!

— Μάλιστα, σενόρι Σάντρο! Τὰ πετάξατε! Καὶ μάλιστα, ἀκριβῶς ἐπάνω μου, μὲς τὰ χέρια μου, ἔτσι ποὺ δέν χρειάστηκε νὰ κατέβω ἀπ' τ' ἄλογο γιὰ... Δηλαδή ἂν εἶχανε πέσει κάτω δέν θάπρεπε νά... Δηλαδή δέν θά κατέβαινα γιὰ...

— Ὠραία! Πέσανε ἐπάνω σου! Καὶ γιατί δέν ἔφυγες ἀμέσως;

— Νά: Δέν ξύπνησα.

— Τί ἔκανε, λέει; ξεφωνίζει ὁ Δόν Βέγκα.

— Μ' εἶχε πάρει ὁ ὕπνος καί... Δηλαδή μόνο ποὺ κοιμόμουν... πάνω στὴ σέλλα καί... Κατάλαβαίμετε, Δόν Σάντρο... Πάντα νυστάζω ὅταν παίζη μουσικὴ καί... Θέλω νὰ πῶ πῶς δέν σπαμάτησε ἡ ὀρχήστρα καί...

— Μπράβο, Γαλέρα! Χαίρας τὸ κουράγιο σου! Καὶ πῶς ἔγινε καὶ ξύπνησες τότε;

— Νά: Μοῦ ἤρθε μιὰ γλάστρα στὸ κεφάλι, Δόν Σάντρο! Φαίνεται κάποιος πόδι

θὰ τὴν ἐσπρωξε ἀπὸ τὰ μπράκονι! Ξύπνησα ὅτῃ στιγμή, εἶδα τὰ ρούχα στὰ χέρια μου καί... Δηλαδή... κέντρισα τ' ἄλογο κι' ἐκεῖνο...

— Ξεκίνησε! Κατάλαβα! λέει γελώντας ὁ νέος. Ἐσύ ἄμως, πῶς κατάλαβες ὅτι ἦταν γλάστρα;

— Δέν τὸ κατάλαβα, σενόρι! Τὴν ἔφερα μαζί μου, γιατί ἔμεινε πάνω στὸ σομιπρέρο! Νά τη! — καὶ ὁ γίγαντας δείχνει θριαμβευτικὰ μιὰ γλάστρα ἀνθισμένη!

Τὸ παλληκάρι βάζει τὰ γέλια, ἀλλὰ γρήγορα σοβαρεύεται...

— Ὅλοι μας οἱ κόπτοι πῆγανε χαμένοι!, μουρμουρίζει. Αὐτὸς ὁ ξεροκέφαλος ὁ Δόν Ρουτρίγκεζ, θά ξεκινήσει τὸ ἀπόγευμα γιὰ τὴν περιοδεία του, χωρὶς νὰ δυναμώση τὴ σωματοφυλακὴ του. Εἶναι μιὰ περίπτωση ποὺ δέν μπορῶ νὰ κάνω τίποτε γιὰ νὰ τὸν βοηθήσω πιά... Πῶς νὰ τὰ βάλω μ' ἓνα στρατὸ ἀπὸ δειλοφόνους, ὀλομόναχος;

— Εἶμαι κι' ἐγὼ μαζί σου, Δόν Σάντρο!, λέει ἐκπληκτος ὁ Γαλέρας.

Τὸ παλληκάρι χαμογελάει.

— Κι' ὁ πατέρας μου κάποτε θά βρισκίότα σὲ τέτοια θέσι, νάνα: μόνος ἐναντίον πάρα πολλῶν, σὲ μιὰ ἀνιση μάχη, μουρμουρίζει. Τί ἔκανε τότε;

Κανείς δέν τοῦ ἀποκρίνεται: κι' ὁ Σάντρο, βυθισμένος στὶς σκέψεις, δέν ἀντιλαμβάνεται πῆν ἀχνὴ σκιὰ ποὺ σαλεύει στὸ σκοτάδι καὶ χάνεται ἀθόρυβα πρὸς τὴ μεριά

που είναι τὸ δωμάτιό του. Ὑστερα ἀπὸ τρεῖς ὥρες, ὅμως, καὶ ἐνῶ βρίσκεται στὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ του, ἀκούει τοὺς ὑπηρέτες ἀπὸ τὴν αὐλὴ νὰ φωνάζουν:

— Τὸ Πύρινο «Ζ». Τὸ Πύρινο «Ζ». Σήμερα θὰ μαζευτῆ ὁ στρατὸς τοῦ σενὸρ Ζορρό!....

Ὁ Σάντρο ὀρμάει παραξενημένος στὸ παράθυρο καὶ γουρλώνει τὰ μάτια. Ἡ πλαγιά ὄλου τοῦ ξεροῦ ἀντικρυνοῦ λόφου φλέγεται. Μὰ ἡ πελώρια φωτιά ἔχει τὸ σχῆμα ἐνὸς κεφαλαίου «Ζ»!

Κι' ἔτσι ὁ νέος μαθαίνει γρήγορα πὼς ὁ Ζορρό, ὅσες φορές χρειάζεται βοήθεια στὸ ἔργο του, ἀνάβει στὴν πλαγιά τοῦ λόφου τὸ πύρινο ἐκεῖνο «Ζ». Τότε συγκεντρώνεται ὡς διὰ μαγείας ἓνας ὀλόκληρος στρατὸς, ἀπὸ ἀνθρώπους πού ὁ Μασκοφόρος Ἐκδικητὴς ἔχει εὐργετήσῃ καὶ πού εἶναι ὄλοι ἔτοιμοι νὰ θυσιαστοῦν γι' αὐτόν!

Ποιὸς, ὅμως, εἰδοποίησε ν' ἀνάψουν τὸ πύρινο «Ζ»;

Ἐνέδρα

Ο ΔΟΝ Ροντρίγκεζ ξεκινάει τὸ ἴδιο ἀπόγευμα γιὰ τὴν περιοδεία του στὶς διάφορες πόλεις τοῦ Μεξικῶ. Εἶναι ἐντελῶς ἤσυχος.

Γρήγορα ἡ μικρὴ συνοδεία βγαίνει ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς πό-

λεως. Ἡ πολυτελὴς ἄμαξα τοῦ ἀντιπροέδρου καὶ οἱ καβαλάρηδες μὲ τὶς φανταχτερὲς στολές, πού πηγαίνουν μπρὸς καὶ πίσω τῆς, χώνονται στοὺς ἔρημους ἀγριότοπους τῆς Ἀλτα Καλιφόρνια.

Περνοῦν τέσσερις ὥρες χωρὶς νὰ συμβῆ τίποτα. Ὁ ἥλιος ἔχει ἀρχίσει νὰ γέρνη στὴ δύση του. Οἱ ἄκρες τοῦ ὀρίζοντα βάφονται πορφυρῆς.

Ξαφνικὰ ἀκούγεται ἓνας τρομακτικὸς θόρυβος, σὰν νὰ ἀνοίγῃ ἡ γῆ στὰ δύο! Ψηλά ἀπὸ τὴν καρυφὴ τῆς χαράδρας, κατ'ρακιλοῦν θεώρατοι βράχοι. Οἱ προφυλακὲς τοῦ Ροντρίγκεζ, μὲ μίαν προλαβαίνουν νὰ τραβηχτοῦν πίσω, γιὰ νὰ μὴ γίνουν πολτός, κάτω ἀπὸ τοὺς τεράστιους ὄγκους. Ὁ δρόμος ὅμως φράζει ἐμπρὸς τους. Ἡ συνοδεία ἔχει ἀποκλεισθῆ.

Ὁ ἴδιος ὁ ἀντιπρόεδρος βγάζει τὸ κεφάλι ἀπὸ τὴν ἄμαξα καὶ διατάζει:

— Πίσω.

Ἀλλά, ὅταν σπρέφουν ἀπ' αὐτὴ τὴν πλευρά, βλέπουν ἓνα ὀλόκληρο στρατό, ἀπὸ καιμιμιὰ ἑκατοστὴ μασκοφόρος καβαλάρηδες, πού καλπάζουν σὰν δαμονισμένοι ἕναν τῖον τους. Χωρὶς καιμιμιὰ προεξεδροποίησι ἀρχίζουν νὰ πυροβολοῦν. Οἱ πρῶτοι στρατιῶτες πέφτουν κιόλας ἀπὸ τ' αἰλογία τους, μὲ ἄγριες κραυγές.

Τ Ε Λ Ο Σ

Ἀπόδοσις στὰ Ἑλληνικά: Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΖΟΡΡΟ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΗΡΩΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Έτος 1ον — Τόμος 1ος — Άριθ. τεύχους 4 — Δραχμ. 2
Γραφεία Λέκκα 22 (έντὸς τῆς στοᾶς). Τηλέφ. 228.983

Δημοσιογραφικὸς Δ)ντῆς: Σ. Ἀνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οἰκονομικὸς Δ)ντῆς: Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγὸς 38
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηθασιλείου, Ταταούλων 19, Ν. Σμύρνη
Ἐπιστολαί, ἐπιταγαί: Γεώργ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Ἀθήναι.

Συνδρομαὶ ἐσωτερικοῦ:	Συνδρομαὶ ἐξωτερικοῦ:
Ἐτησίαι δρχ. 100	Ἐτησίαι δολλάρια 4
Ἐξάμηνος » 55	Ἐξάμηνος » 2

ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ ΤΕΥΧΟΣ τὸ 5ο ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη Πέμπτη, μὲ τὸν τίτλο:

ΜΕ ΤΟ ΣΠΑΘΙ ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΣΤΙΓΙΟ

Εἶναι μιὰ ἀριστουργηματικὴ περιπέτεια, ὅπου λύνεται τὸ μυστήριον τοῦ τρομεροῦ Ἑλ Μάστερ καὶ τοῦ στρατοῦ τῶν ληστῶν του, ποὺ πραγματικοὶ ΣΚΛΑΒΟΙ ΤΟΥ ΕΡΕΒΟΥΣ, μὴν μπορῶντας νὰ ξεφύγουν ἀπ' τὴ μοίρα τους, βαδίζουν σὰν τυφλοὶ πρὸς ἓνα φρικτὸ τέλος!...

ΜΕ ΤΟ ΣΠΑΘΙ ΚΑΙ ΤΟ ΜΑΣΤΙΓΙΟ

ΣΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ 5ο ΤΕΥΧΟΣ

ΗΡΩΪΚΗ ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ.

ΟΧΙ ΧΑΝΤΕΡ! ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ! ΚΑΤΙ ΘΑ ΤΟΥ ΕΧΟΥΝ ΚΑΛΕΙ! ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΤΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣΟΥΜΕ!

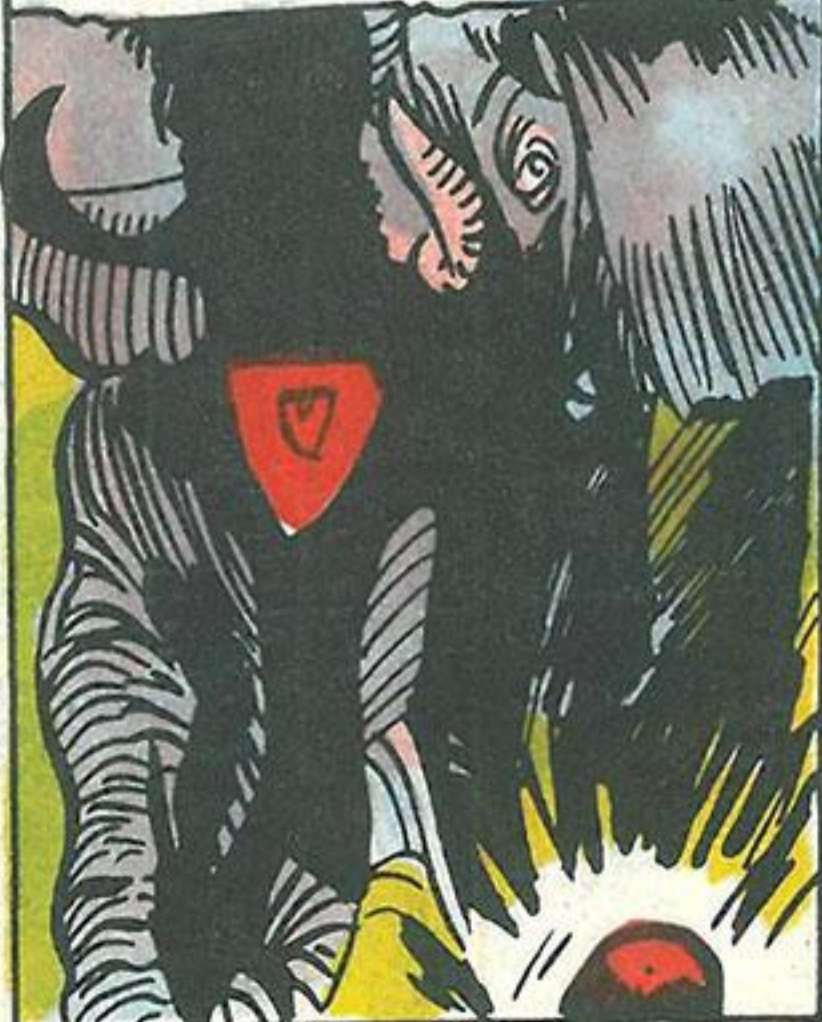
ΘΑ ΚΑΝΩ ΟΤΙ ΜΠΟΡΩ! ΠΡΕΠΕΙ ΚΑΤΑ ΚΑΠΟΙΟ ΤΡΟΠΟ ΝΑ ΤΟΥΣ ΧΟΡΙΣΩΜΕ!

ΧΜ... ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΑ ΜΠΑΜΠΟΥ ΕΚΕΙ, ΕΙΝΑΙ ΜΕΡΙΚΟΙ ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ... ΕΧΩ ΜΙΑ ΙΔΕΑ...

ΚΑΙ ΠΙΑΝΟΝΤΑΣ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΠΕΤΡΑ ΤΗΝ ΠΕΤΑΞΑ ΣΤΟΥΣ ΕΛΕΦΑΝΤΑΣ ΜΕ ΟΛΗ ΜΟΥ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ...

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΜΟΥ ΑΡΧΙΣΕ ΝΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΤΑΙ...

ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΕΣ... ΚΑΙ ΟΙ ΕΞΟΓΗΤΟΙ ΧΑΝΤΕΡ. ΟΙ ΕΛΕΦΑΝΤΕΣ ΑΓΡΙΕΨΑΝ... ΕΞΟΓΗΤΟΙ ΤΡΕΧΟΥΝ ΠΡΟΣ ΤΑ ΕΚΕΙ... ΕΜΠΡΟΣ ΕΙΝΑΙ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΤΩΡΑ.

45

ΣΥΝΕΧ.ΖΕΤΑΙ